

KOMMUNISTISK POLITIK

Aktivister fra Globale Rødder lænket til den amerikanske ambassade

**HELL NO!
WE WON'T GO!**

Nr. 3

7. årg.

2003

**1. februar -
14. januar**

Støttepris 12 kr.

TEMA: FAGBEVÆGELSEN OG KRIGEN

- Tale til Nationen s. 2 ● Advarsel! Kuvøsebørn på vej! s. 3 ●
- Fogh vil i krig - danskerne vil ikke s. 5 ● Rotterne stortrives s. 6 ●
- Fyn knap så fin s.7 ● Hvem er mod eksklusivaftaler? s. 9 ● Tandlægebesøg s. 10●
- Opråb fra Porto Alegre s. 12 ● Vandprivatisering koster liv s. 14 ●
- Sverige: Politisk registrering s. 15 ● Fagbevægelse og krig s. 18 ●
- DKU: Opsvinget i ungdommens kamp forpligter s. 20 ●
- Debat s. 22 ● LO på krigskurs s. 24

Én ting er sikker: Bush vil krig – NU

George W. Bush's 'Tale til nationen' er blevet modtaget, som om den ikke var en krigserklæring. Det var den. Én ting er sikker: Bush vil krig NU. Derfor protesteredes der overalt i USA som reaktion på talen. Den store amerikanske antikrigsbevægelse International ANSWER kommenterede den umiddelbart således:

"Det står klart fra George Bush's 'krigstale' (den såkaldte State of the Union-tale), at den 5. februar er blevet valgt som 'startdato' for en krigserklæring mod Irak".

Den 5. februar indkalder USA til et ekstraordinært møde i Sikkerhedsrådet, hvor Colin Powell vil fremlægge USA's 'begrundelse' for krig. Ifølge Bush vil Powell dér 'fremlægge informationer og efterretninger om Iraks illegale våbenprogrammer, dets forsøg på at skjule disse våben fra inspektioner, og dets forbindelser med terroristgrupper'.

I næste sætning erklærede Bush:

'Vi vil rådføre os, men lad der ikke herske nogen tvivl: Hvis Saddam Hussein ikke afvæbner sig fuldstændig, vil vi for vores folks sikkerheds skyld og for verdensfredens skyld anføre en koalition for at afvæbne ham'.

Nedtællingen til krig er i gang. Bush har givet Sikkerhedsrådet et ultimatum: Enten går I med i denne krig – eller også kører vi alene. Krigen kommer lige gyldigt hvad, ifølge Bush.

Ifølge samme øverstkommanderende Bush ledes USA alene af de ædleste motiver, når det går i krig. En lang række fraser skulle hamre det ind – både på det amerikanske hjemmemarked og rundt om i verden.

USA kommer selvfølgelig som befrier:

'Og i aften har jeg et budskab til det modige og undertrykte irakiske folk. Jeres fjende er ikke dem, der omringer jeres land. Jeres fjende hersker i jeres land. Og den dag han og hans regime fjernes fra magten vil være jeres befrielsesdag'.

Der er et også et trøstens ord til de tusinder af civile irakere, der vil miste livet under USA's bombninger og invasion, for USA går kun i krig, hvis andre tvinger dem til det (og det gør Saddam Hussein), og sparer på enhver måde de uskyldiges liv. Tilmed bringer USA store gaver med sig:

'Hvis krigen påtvinges os', sagde Bush, 'vil vi slås for en

retfærdig sag og med retfærdige midler – og spare de uskyldige på enhver måde, vi kan. Og hvis krigen påtvinges os, vil vi udkæmpe den med det amerikanske militærs fulde magt og styrke – og vi vil sejre. Og som vi og vores koalitions partnere gør i Afghanistan, vil vi bringe det irakiske folk mad, medicin og forsyninger ... og frihed'. (Her gjorde Bush en mange gange indstuderet kunstpause, og så dybt ind i kameralinsen).

Antallet af løgne i disse sætninger er for mange til at de kan opregnes: USA's krig er ikke retfærdig. Det er en imperialistisk røverkrig for olie og strategisk herredømme (Bush nævnte ikke olie med et ord). Den føres ikke bare med uretfærdige midler, men med illegale våben – man overvejer tilmed at bruge atomvåben. Krigen bliver ikke påtvunget USA. Bush har for længst besluttet sig for den – og har lige så længe søgt påskud for at udløse den. USA kommer ikke som

befrier, men som besættelsesmagt for at installere en irakisk Karzai, en vasal, der skal tjene amerikanske interesser.

Ikke siden Hitlers tid er aggressionskrig blevet besmykket med så gennemskuelige løgne.

Han kaldte tilmed de amerikanske soldater for 'fredens bevarere'.

Ikke underligt at han som en anden enevoldskonge endte med at påberåbe sig næsten guddommelig autoritet:

'Vi udøver magt uden erobring, og yder ofre for fremmedes frihed. Den frihed, vi priser, er Guds gave til menneskeheden. Vi påstår ikke vi kender alle forsynets veje, men vi kan have tillid til dem, når vi sætter al vores lid til den kærlige Gud bag alt liv og al historie.'

Vi får se om Sikkerhedsrådet tilføjer et amen. At Fogh-regeringen gør det, står klart for enhver. Men der er heller ingen grund til at sætte lid til et veto fra Tyskland, Frankrig, Rusland eller Kina. Det er alle imperialistiske og kapitalistiske stormagter uden principper, som til hver en tid vil sælge FN's charter for egen fordel.

Det eneste håb ligger i folkenes modstand mod krigen, i den mægtige antikrigsbevægelse, der har udviklet sig over hele kloden, allerede før krigen er der. Den vil nu blive sat på sin største prøve.

Redaktionen 29. januar 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage/
Netavisen:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 7. februar 2003

Advarsel: Nye manipulerede "Kuvøse-sager" på vej!

Våbeninspektørerne afleverede, hvad der skulle være deres *første*, rapport til FN - og krigsbulderet steg til nye højder. De ville have mere tid til inspektionerne, for de havde ikke fundet de påståede lagre af masseødelæggelsesvåben - heller ikke der hvor CIA og Tony Blair havde påstået, de var.

Det betyder ingenting. For både Bush og Blair forkynder, at der snart vil komme "vigtige og afslørende oplysninger". Bush afslørede ingenting i sin 'Tale til nationen' - andet end at han var fast besluttet på at gå i krig. De psykologiske krigsforberedelser er gået ind i en afgørende fase - og Bush, Blair, Sharon, Fogh og de andre krigsmagere har måtte se antikrigsbevægelsen udvikle sig til at være en virkelig global massebevægelse af folk, der ikke tror dem over en dørtærskel.

Forud for Golfkrigen (den første) blev verden præsenteret for nye "gruopvækkende kendsgerninger om drab på kuvøsebørn". Siden viste det sig, at den amerikanske ambassadørdatter fra Kuwait havde optrådt som stand in i et krigsfalsum. Her forklarede hun, at kuvøsebørn blev hevet ud af kuvøserne. Krigspropaganda leveret som bestillingsarbejde ved et amerikansk markedsføringsfirma.

Ved den store amerikanske invasion i Vietnam blev der fabrikeret et falsum om storangreb på amerikanske krigsskibe i området.

Der er grund til at være på vagt over for Bushs proklamation om, at nye oplysninger snart vil komme for dagen på passende tid og sted. Det kunne være løgn - eller *ren terror!*

Den hurtigt voksende antikrigsbevægelse i hele verden betyder, at USA er ved at komme på hælene og er i tidsnød for den oliekrig, de har besluttet sig for. En krig, som kun en stadig mere omfattende og accelererende folkelig fredsbevægelse på verdensplan vil kunne have mulighed for at stoppe.

Derfor kan man tiltænke dem stor

opfindsomhed i den umiddelbare fremtid. Finder de en grannål, er der tale om et helt grantræ. Finder de ikke noget, må de opfinde noget selv.

For dem er det en erobringsskrig, hvor det er de strategiske økonomiske tal på bundlinjen, der tæller, og at føre verdens befolkninger bag lyset er blot nødvendige omkostninger, ligesom de titusinder af dræbte civile irakere. Den tidligere amerikanske FN-ambassadr Madeleine Albright erklærede jo, at en halv million døde irakiske børn som følge af sanktionerne 'var prisen værd'.

Selvom mainstream-medierne i verden nu ikke længere helt kan komme uden

om den hurtigt voksende krigsmodstand, er der et massivt forsøg på folkelig tilvænnning til krigen. Med interview og specialister om den uafvendelige krig, krigsscenerier, krigsreportager og krigsfilm. Det tager til som en anden underlægningsmusik til den film, som skal spilles.

I Storbritannien - med Tony Blair som en villig aktør i Bushs terrorkrig og kommende krigsplaner - er underlægningsmusikken meget massiv. Dagligt fodres folk med film fra Falklandskrigen og Golfkrigen, og om at 'gøre det nødvendige' for Nationen. Men også i Storbritannien er modstanden massiv og udvikler sig. Den 15. februar forventer arrangørerne, at over en halv million deltager i hoveddemonstrationen under parolen Ingen Krig Mod

Irak.

En hårdt trængt Tony Blair måtte i det britiske underhus med en blanding af skærende stemmeføring og patos forsøge at retfærdiggøre krigen: *Vi må ikke svigte kommende generationer af unge.* Og stemmen blev endnu højere, da han prøvede at skære igennem: *Dette drejer sig ikke om olie!*

Men det kan slet ikke længere skjules, at det drejer sig om en oliekrig, selv ikke med høj stemmeføring.

Hvor er mediernes ramaskrig henne? At sætte millioner af menneskers liv på spil for at røve olie behandles ikke som en krigsforbrydelse af dimensioner. Når det i glimt erkendes, forsøges det ofte bagatelliseret: *"Når sandt skal være sandt, så er der et element af, at det også drejer det sig om, at USA vil sikre forsyningssikkerheden for deres storforbrugende land også i fremtiden."*

Herhjemme er der et flertal af den danske befolkning, der ikke ønsker denne krig. Hverken i form af erobringsskrig efter en egenmægtig USA-beslutning eller en erobringsskrig sanktioneret af FN's sikkerhedsråd.

Men for Mogens Lykketoft var det beroligende at høre regeringens holdning i Det Udenrigspolitiske Udvalg: - *"Vi følger FN-sporet som hidtil,"* var svaret til ham. På det direkte spørgsmål om regeringen vil stå bag en egenmægtig USA-beslutning om var det 'klokkeklare' svar: *"Det er en teoretisk diskussion vi ikke deltager i."* Sådan viger man udenom noget der ligner både skjulte hensigtserklæringer og *hemmelige aftaler* om at stå bag USA hele vejen igennem. Det er ikke væsensforskelligt fra det Nyrup-regeringen sagde efter 11. september: 100 pct. bag USA!

Der er virkelig grund til bekymring - og til afvisning af dansk krigsdeltagelse, uanset om det er i USA-sporet eller i et manipuleret sikkerhedsråds-spør, som også fører til krig.

-hpj

Lørdag
15. februar
i København

International demonstration

Ingen krig mod Irak

Demonstration kl. 12 ved den amerikanske ambassade.
Derefter march forbi den engelske ambassade.
Afslutning ved Christiansborg.

*Alle på
gaden i
Køben-
havn lør-
dag den 15.
februar*

*Demonstra-
tioner planlagt
i mere end 30
hovedstæder.*

Er du også mod Bush's krig?

Overalt i landet dannes der i øjeblikket nye lokale fredsgrupper. I København er der inden for den seneste uge blevet oprettet lokale grupper mod krigen på Nørrebro og i Brønshøj/Husum. På en række gymnasier landet over, i København f.eks. på Christianshavn Gymnasium, Nørre G og Det Fri Gymnasium, er der oprettet initiativer. Det samme gælder for universiteterne. På Fyn er f.eks. 'Nej til krig - Sydbyn' netop gået i gang med at arbejde – som en af de mange lokale grupper, der dækker nogle mindre byer. Nej til krig - Sydbyn vil gå på gaden og lave arrangementer i Svendborg, og man vil forsøge at sende en bus til demonstrationen i København lørdag 15/2.

Jesper Kiel fra Nej til Krig – Sydbyn udtaler: "De seneste udtalelser fra George W. Bush er meget foruroligende. USA ønsker tilsyneladende at føre krig, uanset om der er beviser for, at Irak har masseødelæggelsesvåben. Det viser med al tydelighed, at det i

virkeligheden handler om kontrollen med Iraks olie."

Landet rundt opstår der grupper som 'Nej til krig - Sydbyn', der organiserer lokale møder og oplysningsvirksomhed – og gør krigsmodstanden synlig på gader og stræder. Fra Christianshavns Gymnasium kommer en opfordring til alle landets gymnasier om at danne antikrigsgrupper: - Vi er indtil videre ca. 25 elever på Christianshavns Gymnasium, som har dannet en sådan gruppe, hedder det. - Vi gør opmærksom på krigen ved at lave plancher, arrangerer debatdage og ved at være synlige for de andre elever. Desuden kan man lave caféaftener, teater, fester og få oplægsholdere ud på skolen. Det er kun fantasien der sætter grænser.

Hvis din by eller gymnasium eller uddannelsessted eller arbejdsplads ikke er kommet med endnu, så ret op på det, og dan en gruppe sammen med andre krigsmodstandere: Det er i al fald to ud af tre danskere!

Til verdens borgere og til verdens folk!

Udtalelse fra det internationale antikrigsmøde i Porto Alegre, Brasilien

Vi, Den Europæiske Koordination mod Krigen og Den Internationale Koordinering mod Krigen, opfordrer til at organisere og støtte demonstrationer den 15. februar imod krig mod Irak.

Vi gennemlever farlige dage. Krigen er tæt på. Det er presserende, at vi lægger alle vores kræfter i at gøre modstanden mod krigen synlig.

Der er allerede planlagt landsdækkende demonstrationer den 15. februar i 36 lande. Der er brug for jeres aktive engagement uanset hvor I bor. Enhver form for offentlig modstand, stor eller lille, er velkommen - og den 15. februar er blot en start.

Krigen mod Irak vil have ødelæggende konsekvenser for det irakiske folk og for hele Mellemøsten, og for menneskerettighederne og de sociale bevægelser over hele verden.

Vi må stoppe den.

Den Europæiske Koordination mod Krigen og Den Internationale Koordinering mod Krigen

Mødet i Porto Alegre besluttede afholdelsen af en konference for den globale antikrigsbevægelse i London den 1. marts - og opfordrer til at kvindernes internationale kampdag den 8. marts har fred og Ingen krig mod Irak som sit tema.

Det officielle program i Porto Alegre afsluttedes med en march mod FTAA og mod krig om aftenen den 27. januar.

Se også midtersiderne

Fogh vil i krig, Socialdemokraterne vil i krig med Sikkerhedsrådsresolution - danskerne vil ikke

Nye opinionsmålinger viser en stærk modstand mod en Irak-krig - på trods af regeringen, folketingets flertallet og medierne

Fogh-regeringen har fra sin første dag lagt sig i baghjulet på den gale amerikanske præsident og hans krigsplaner. Som formand for EU i sidste halvdel af 2002 gjorde den, hvad den kunne, for at forhindre udviklingen af en fælles modstand mod den illegitime krig mod Irak. Over for den danske offentlighed har dens holdning været: *Ingen diskussion - lad os vente og se, hvad der sker*. Ligesom i missilskjoldspørgsmålet er man for, men vil først hoppe officielt på toget, når det begynder at køre.

Fogh blev imidlertid grebet på fersk gerning, da han i folketinget signallerede sin plan om, at Danmark skal deltage i en USA-ledet aggressionskrig uden et mandat i form af en ny resolution fra FN's sikkerhedsråd (som i givet fald i sig selv ville være i strid med FN's charter).

Den parlamentariske opposition kom op af stolene og fik genskabt den officielle konsensus om, at Danmark kun vil støtte en krig med et 'FN-mandat'. Til gengæld er ikke bare regeringspartierne, men også Socialdemokratiet og De Radikale for dansk krigsdeltagelse, hvis der foreligger en sådan resolution.

Den regeringstro danske presse har blindt støttet den foghske krigskurs og den parlamentariske konsensus, samtidig med at den har gjort, hvad den kunne, for at usynliggøre den voksende danske og internationale krigsmodstand. Ifølge dansk presse er den danske fredsbevægelse nærmest ikke eksisterende - på trods af, at den har markeret sig uafbrudt og stadig kraftigere, siden Afghanistan-krigen blev indledt. I dag har FredsVagten foran Christiansborg stået der permanent i 464 dage, hvilket for længst er en verdensrekord i permanent krigsprotest foran et parlament. Modstanden mod Irak-krig kom bl.a. til udtryk i den store demonstration og

fredskoncerten den 26. oktober og på mange måder under EU-topmødeprotesterne i midten af december.

Først med kæmpedemonstrationerne i USA og i 38 andre lande den 18. januar begyndte den regeringstro presse at interessere sig for den danske antikrigsbevægelse: Hvor var den henne? Aktivister havde lænket sig fast til den amerikanske ambassade, Danmarks største krigsprofitor A. P. Møller var blevet overmalet, FredsVagten foran Christiansborg og initiativet Stop Terrorkrigen forstærkede protesten, aktivister var på fremstød mange steder i landet med løbesedler, der opfordrer til deltagelse i kæmpedemonstrationen i København den 15. februar. I øjeblikket dannes lokale antikrigsgrupper over hele landet, også på gymnasier og universiteter i en lang række byer.

Hvis pressen vil, er antikrigsbevægelsen ikke svær at få øje på. Fredag den 24. januar offentliggjordes

15 FEB 2003

to nye opinionsmålinger (fra henholdsvis Vilstrup i Politiken, og Megafon for TV2) om befolkningens holdning til forskellige scenarier omkring en Irak-krig. De var begge entydige: Det overvældende flertal af danskere er imod en Irak-krig og imod dansk krigsdeltagelse.

Vilstrups måling viser, at 9 ud af 10 danskere er imod en amerikansk-ansført krig uden om FN. At to ud af tre er imod en krig selv med en sikkerhedsrådsresolution i ryggen. Og at et stort flertal af danskerne er imod dansk krigsdeltagelse i nogen form.

Megafon kommer frem til, at 3 ud af 4 danskere er imod en USA-krig uden en sikkerhedsrådsresolution, og den viser et klart flertal imod dansk krigsdeltagelse i nogen form. Til gengæld har den et meget spinkelt flertal for støtte til en krig med en FN-resolution i ryggen, men altså uden dansk deltagelse.

Det fik (selvfølgelig) TV2 til at kaste

sig ud i en større kampagne om, at danskerne gerne vil have krig, hvis der er et sikkerhedsrådsmandat. Da Vilstrupmålingen kom på gaden, blev overskriften i stedet, at opinionsundersøgelserne peger hver sin vej.

Det er en decideret fupfolkning: Meningsmålingerne viser entydigt, at krigsmodstanden i Danmark til stadighed vokser. At et helt overvældende flertal af befolkningen er imod USA's plan for en krig med en koalition uden en ny resolution fra Sikkerhedsrådet. At et stort flertal i befolkningen er imod dansk deltagelse i en krig både uden og med en ny FN-resolution. Og at der er et klart flertal i befolkningen også imod en krig på basis af en FN-resolution, selv uden dansk deltagelse.

En tilsvarende norsk undersøgelse viser, at 90 pct. af nordmændene er imod en USA-krig uden FN-mandat, og at to ud af tre er imod en krig, selv med et FN-mandat. Tallene for Sverige og Tyskland og de fleste andre europæiske lande peger i samme retning. TV2-Nyhederne konkluderede, at Danmark var det eneste europæiske land, hvor befolkningen støtter en krig. Det er simpelthen løgn.

På trods af, at Fogh-regeringen har signalleret støtte til en hvilken som helst krig, og at Socialdemokratiet gerne ser en krig og dansk krigsdeltagelse på basis af en FN-resolution, og på trods af en massiv kampagne i medierne for krig, er det regeringen og folketingets flertallet, der er på kollisionskurs med et klart flertal i befolkningen.

Så: Hvor er danskernes støtte til regeringens krigspolitik henne? Hvor er støtten til den socialdemokratiske position: krig og dansk krigsdeltagelse med en sikkerhedsrådsresolution? *Den eksisterer ikke.* Krigspolitikken i en hvilken som helst form bliver i øjeblikket stadig mere isoleret. Det er *ikke mindst* den levende danske antikrigsbevægelses fortjeneste. Opgaven er nu at aktivere og synliggøre denne brede folkelige protest og opbygge en antikrigsbevægelse, der afspejler den enormt brede modstand - og sikre, at landsdemonstrationen den 15. februar i København bliver rekordstor. -lv

Danmark år 2003: Rotterne stortrives

Års nedskæringer med en styrket omfordeling fra fattig til rig kommer ikke kun erhvervslivet og de velbjærgede til gode. Også rotterne har fået bedre livsbetingelser som konsekvens af den forringede vedligeholdelse af kloaksystemerne og forringede skadedyrsbekæmpelse.

Det er ikke kun A. P. Møller og lignende kumpaner, der kan gnide sig i hænderne over den fortsatte og styrkede nedskærings- og omfordelingspolitik fra fattig til rig. Den af staten (læs: regeringen og EU) dikterede kommunale nedskæringspolitik har - oven i de milde vintre - været en gave for de "rigtige" skadedyr: rotterne. Antallet af rotter er steget 50 pct., mens antallet af anmeldte rotteangreb er steget med 60 pct. alene de sidste tre år.

Det er ikke kun en række milde vintre, men i høj grad også politikernes

Snyltere - af enhver slags - profiterer på nedskæringer og forringelser

iver for at spare penge på de offentlige budgetter, der har givet rotterne langt bedre livsbetingelser. Der er allerede skåret kraftigt ned på den kommunale skadedyrsbekæmpelse, både i antallet af besøg fra kommunale rottefængere samt i mængden af rottegift, der udlægges. Fortsætter den tendens, vil antallet af rotter eksplodere yderligere, vurderer Peter Weile, rotteekspert i Miljøstyrelsen.

Han er ikke i tvivl: *"Vi er lige nu inde i en spiral, hvor der bruges færre penge på rottebekæmpelse."* Nogle steder har myndighederne helt droppet en del af de lovpligtige rottebesøg på landet,

skønt der er tale om en klar overtrædelse af loven. I landzoner skal der to gange om året undersøges for rotter, men det normale er efterhånden kun et årligt besøg. Rotterne får stadig bedre muligheder for i ro og mag at yngle.

Privatiseringen/udliciteringen af den offentlige rottebekæmpelse er med til at forværre problemerne, og Peter Weile advarer direkte kommunerne mod at tage imod de billigste tilbud, da indsatsen for at bekæmpe udbredelsen af rotter ofte er derefter. Samtidig fralægger kommunerne sig i stigende grad ansvaret for skadedyrsbekæmpelsen. Det bliver den enkelte borgers eget problem, selvom folk ifølge Peter Weile slet ikke 'er klædt på' til at løse den opgave.

Den stigende bestand af rotter, der altså langtfra er en truet dyreart, udgør en meget alvorlig fare for den danske sundhedstilstand - ikke mindst for udbredelse af en række smitsomme sygdomme såsom salmonella og Weils syge. Antallet af rotter i Danmark skønnes for tiden at være på mellem en og to millioner med kraftig pil opad. Til stor skade for den danske folkesundhed.

Som OverDanmark så stortrives rotterne i dagens Danmark.

Arriva fik østjysk togdrift foræret på sølvfad

Der var tale om en ren ideologisk beslutning, da trafikministeren (regeringen) i fjor forærede de midt- og østjyske togstrækninger på et sølvfad til det britiske firma Arriva frem for til DSB, hvis tilbud var klart billigere.

Fogh-regeringens iver efter at sikre, at en stor del af den danske togdrift havnede på totalt private og i dette tilfælde endog på udenlandske hænder, kommer til at koste den danske befolkning dyrt. Mere end 500 millioner kr. ekstra over en 8-årig periode. Penge, som Arriva altså kan stoppe direkte ned i foret. Tilbuddet fra Arriva, som regeringen helt

åbenlyst af rent ideologiske grunde foretrak, betyder en statsligt betaling for togdriften i det midt- og østjyske på 1,2 milliarder kroner over 8 år, mod 640 millioner kroner, hvis DSB havde beholdt driften.

Den mere end tynde begrundelse for at forkaste DSB's langt billigere tilbud var, at man ikke troede på de trafikprognoser, som tilbuddet byggede på. DSB havde forventet en stigning på 2 pct., hvilket i 2002 mere end har vist sig at holde stik. Det betyder, at det reelle tab for DSB ved at miste en stor del af den danske togdrift faktisk er større end forventet. På mellem 800 millioner og en milliard kr. de næste 8 år, forventer man nu.

Privatiseringsvanviddet, der i bedste EU-ånd har fået flere spande kul mere under den nye regering, er en dyr for-

nøjelse. Og intet tyder på, at regeringen handlede "i god tro", da man skrottede DSB og i stedet valgte Arriva. Statsautoriserede revisorer fra revisionsfirmaet KPMG havde endog foretaget en konkret vurdering af DSB's tilbud. Tilbuddet var, ifølge revisorerne, "udarbejdet på et detaljeret, veldokumenteret og konsistent grundlag", en vurdering, som den konservative trafikminister Flemming Hansen på vegne af regeringen fejede af bordet. Så når ministeren hævder, at staten sparer 500 millioner kr. over de 8 år på driften af toge i det midt- og østjyske, er der mildt sagt tale om en sandhed med stærke modifikationer. Tværtimod koster det staten (læs: den danske befolkning) 500 millioner kr., et beløb, som det private britiske firma Arriva har fået foræret på et sølvfad.

Fynske skoler totalt udsultede og nedslidte

Nedskæringerne på skoleområdet på Fyn (og formodentlig resten af landet!) er nu så omfattende, at masser af skoler er ude af stand til at leve op til folkeskolelovens krav. På omtrent en tredjedel af de fynske skoler ligger undervisningen ifølge skoleinspektørerne under, hvad loven kræver.

Flere års fortsatte kommunale nedskæringer inden for folkeskoleområdet har haft alvorlige følger for den daglige undervisning af børnene. Vedligeholdelsen af skolerne samt nyindkøb af skolemateriale m.v. har sin pris. Bevillingerne til skolerne er i dag så skræbede, at det simpelthen er rent umuligt for stadig flere skoler at leve op til folkeskolens krav. Det fremgår af de nyeste meldinger fra de fynske skoleinspektører.

Reelt set er der ingen penge til nye skolebøger, til indkøb af nye computere eller til andre former for undervisningsmidler. Undervisningen skal på papiret (ifølge hensigtserklæringen i folkeskoleloven) tage udgangspunkt i det enkelte barns situation, men det tvinges de fynske skoler af økonomiske årsager i stigende omfang til at se stort på. I det hele taget er det helt umuligt at indfri de stadigt nye krav til undervisningen, som vedtages på Christiansborg.

Der er overhovedet ikke sammen-

hæng mellem de statsligt dikterede krav fra de siddende regeringer om nye kommunale nedskæringer og de krav, som de selv samme regeringer pålægger kommunerne - i dette tilfælde de kommunale folkeskoler - at opfylde. De stærkt barberede bevillinger til skolerne rammer især de svageste elever hårdt. 40 pct., dvs. næsten hver anden af skoleinspektørerne på Fyn, oplyser, at specialundervisningen er utilstrækkelig.

Situationen ser altså mere end sort ud

for folkeskolen, og Fogh-regeringens såkaldte skattestop med de øgede krav om offentlige nedskæringer på statsligt, amtsligt og kommunalt plan har blot yderligere forværret fremtidsudsigterne for den danske folkeskole. Fortsat udsultning, nedslidning og forringet undervisning står på dagsordenen.

Den nyeste undersøgelse af, hvordan det står til på de fynske skoler, er foretaget Fyens Stiftstidende og instituttet Dicar.

Arbejdsløsheden stærkt stigende på Fyn

Fyn er de seneste år blevet en ren arbejdsløshedsø. Arbejdsløsheden er høj og stiger kraftigere end i resten af landet, og der er ingen udsigter til, at situationen vil ændre sig. Ifølge Arbejdsformidlingen på Fyn er fremtidsudsigterne beskæftigelsen på Fyn sort.

Som overalt i landet vokser arbejdsløsheden på Fyn. For første gang siden 1994 (ifølge de officielle tal), fremgår det af den seneste redegørelse fra Arbejdsformidlingen og Arbejdsmarkedsrådet på Fyn. Siden oktober er den fynske arbejdsløshed konstant vokset konstant samt klart voldsomme end i det øvrige land. I november var arbejdsløshedsprocenten oppe på hele 5,9 mod 5,3 procent i landet som helhed. Og i

december steg arbejdsløsheden yderligere, oplyser Arbejdsformidlingen.

At den økonomiske krise, der har fejlet ind over Danmark, har ramt Fyn hårdt, kommer dog ikke som den helt store overraskelse. Stigningen var ifølge prognoserne fra Dansk Industri forventet. I foråret forudså man nedgang for den fynske industri. En afmatning, som nu oven på en række fyringsrunder på de større fynske arbejdspladser for alvor er ved at slå igennem.

Krisen, eller som det kaldes i den borgerlige fynske presse: *"tempotabet i den vækst, som hele landet har oplevet de seneste år"*, florerer. Virksomhedernes har gennemrationaliseret produktionen, de har udlagt en del af opgaver-

ne til andre eller er flyttet østpå til lande med en billigere arbejdskraft. Andre virksomheder har drejet nøglen om eller indskrænket produktionen, hvilket naturligvis også rammer underleverandørerne.

Så ifølge Arbejdsformidlingen og Arbejdsmarkedsrådet på Fyn står det fynske arbejdsmarked foran store udfordringer. Man forventer ikke, at et økonomisk opsving vil slå igennem på Fyn før tidligst i slutningen af året eller snarere først i 2004. Forventningerne er nedjusteret til, at arbejdsløsheden vil fortsætte med at stige, eller som det hedder i det officielle sprogbrug, at beskæftigelsen vil fortsætte at falde (om end beskedent, bedyrer man) det næste års tid.

DI til NNF:**Mere fleksibilitet i ny overenskomst**

Det er begrænset med overenskomstfornyelser i dette forår, men en af de vigtigste er i nærings- og nydelsesmiddelindustrien, som blandt andet omfatter slagteriarbejderne, der har ry for at iklæde sig kampudstyret. De repræsenteres af Nærings- og Nydelsesmiddelarbejdernes Forbund (NNF), mens den anden side er repræsenteret af Dansk Industri (DI). Slagteriarbejdernes arbejdsgiverforening har meldt sig ud af SALA, der tidligere indgik overenskomsterne, så nu er forhandlingerne overladt til DI, som betragtes som landets hårdeste.

DI har spillet hårdt ud ved at forlange yderligere fleksibilitet. I dag ligger den daglige arbejdstid fra 6 til 17,

hvilket DI ønsker at få udvidet. Det er også i dag muligt lokalt at aftale en ugentlig arbejdstid på 40 timer; men det finder DI heller ikke tilstrækkeligt. I dag ligger den ugentlige arbejdstid fast; men DI ønsker at kunne gøre den variabel.

Alle tre krav vil forringe lønnen for de ansatte, da den øgede fleksibilitet vil fjerne en række genetillæg.

Kravene har da også allerede skabt en anspændt situation hos landets slagteriarbejdere, der allerede udnyttes under alle former for fleksible ordninger:

- *Der er allerede masser af muligheder for fleksible arbejdstider i den nuværende overenskomst. Hvis arbejdsgiverne vel at mærke betaler for det. Og sådan skal det naturligvis også være i fremtiden,* udtaler Hans Søgaard, som er tillidsrepræsentant på Danish Crown og sidder med i lønudvalget.

- *De bærer helt klart præg af, at arbejdsgiverne i Dansk Industri ikke kender slagteriarbejderne,* fastslår han.

Hans Søgaard frygter, at arbejdsgivernes hårde udspil er udtryk for, at de i bund og grund ikke er interesseret i at indgå i et forlig, men i stedet satser på et regeringsindgreb.

NNF har selv en række krav med til forhandlingerne, som starter, ligesom

dette eksemplar af Kommunistisk Politik udkommer:

- *Jeg laver ikke et forlig uden mærkbare resultater på de tre centrale områder: løn, tryghed og frit valg. Hvis vi kan opnå rimelige forhandlingsresultater på de tre områder, kan vi lave et forlig, der er værd at slås for,* udtaler Mogens Hjorth, der er ledende forhandler for NNF-gruppen.

- *Til gengæld håber vi, at medlemmerne vil forstå, at når lønudvalget præsenterer et forlig, vil det være det bedst opnåelige. Det vil indeholde mærkbare resultater på de tre centrale områder: løn, tryghed og frit valg. Gør forliget ikke det, siger udvalget nemlig selv nej,* siger Mogens Hjorth og understreger, at et nej fra medlemmerne vil indebære inddragelse af forligsinstitutionen, eventuelle konflikter og regeringsindgreb.

Selve overenskomstforhandlingerne har været forberedt i månedsvis fordelt på fire nedsatte udvalg, så fronterne har været kendt længe. Det er også nødvendigt, fordi første strejkevarsel skal være afsendt den 10. februar. Hvis forhandlingerne overgår til Forligsinstitutionen, så kan en eventuel konflikt udskydes 2 gange 14 dage.

-gri

Arbejdsløse som forsøgskaniner

I Ringkjøbing kommune har man stillet sig til rådighed for regeringens forsøg om et enstrengt arbejdsformidlingssystem. Den lokale arbejdsformidling er gået med på "spøgen", hvilket umiddelbart betyder en nedlæggelse af arbejdsformidlingen, som omdannes til et "alt i én-beskæftigelseshus".

Det er de arbejdsløse, som kommer til at mærke følgevirkningerne. Fremover skal både dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere, revalidender, sygedagpengemodtagere, flygtninge/indvandrere, fleks- og skånejobbere "servicerer" i samme hus. Ordningen er skruet sådan sammen, at kommunen samtidig skærer ned på det samlede

antal "behandlere", da det nye hus angiveligt fungerer mere rationelt.

Kontorbestyrer for SiD Struer, Ib Ø. Poulsen, er ikke begejstret for ideen:

- *Samarbejdet bør alene omfatte dagpengemodtagere og arbejdsmarkedsparate kontanthjælpsmodtagere. Ellers vil kontoret drukne i sagsbe-*

handling. Samtidigt sætter man Arbejdsmarkedsrådet uden for styring af det nye hus, hvilket er i konflikt med rådets opgave om at overvåge arbejdsmarkedet i hele amtet. I stedet overlades styringen til de sociale koordinationsudvalg.

VK-regeringen har allerede forberedt et enstrengt system, som var indeholdt i den ny arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde", der med Socialdemokratiets stemmer blev vedtaget i efteråret 2002. Forsøget i Ringkjøbing undlader behændigt at bruge udtrykket "enstrengt", på trods af, at det er det reelle indhold.

-gri

Flertal for eksklusivaftaler

Regeringsflertallet for et forbud mod eksklusivaftaler smuldrer. Dansk Folkeparti vil ikke give tilsagn om støtte. I befolkningen er der et klart flertal for en bevarelse af eksklusivbestemmelserne.

Ligesom dette eksemplar af Kommunistisk Politik dumper ind ad brevsprækken, kan det tænkes, at beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) står på Folketingets talerstol, hvor han fremlægger regeringens forslag om forbud mod eksklusivaftaler til første behandling.

Det ser imidlertid ikke ud til at gå så glat, som regeringen kunne ønske sig.

Dansk Folkeparti (DF) har nemlig erklæret, at de ikke vil stemme for indgrebet ved førstebehandlingen. Det skyldes, at DF betinger sig, at regeringen indgår "en tilfredsstillende aftale om at lukke for tilstrømningen af billig arbejdskraft fra Østeuropa". Dette er ikke en ny indstilling fra DF. Faktisk foreslog Socialdemokratiets arbejdsmarkedspolitiske ordfører DF, at de uden om regeringen vedtog et sådant forslag under forudsætning om, at DF ikke ville støtte forbuddet mod eksklusivaftalerne. Dette initiativ blev skudt ned af partiformanden, Mogens Lykke-toft. Samtidigt fik DF en hensigtserklæring fra regeringen om, at der kunne blive indført en overgangsordning, hvilket fik DF til at antage en positiv indstilling til forbuddet. Det ligger da også i naturlig forlængelse af DF's årelange felttog mod netop eksklusivaftalerne.

Klart flertal for at bevare eksklusivaftalerne

Når DF nu har skærpet deres kritiske opbakning til regeringen, skyldes det, at de føler sig presset på vælgernes manglende takke. To af hinanden uafhængige opinionsundersøgelser har

Den såkaldte beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen har travlt med at angribe arbejderklassen og fagforeningerne. Nu kommer det reaktionære lovforslag mod eksklusivaftaler - på trods af et klart flertal imod hans lov uden for folketinget.

nemlig konstateret, at der i Danmark er et klart flertal for at bevare eksklusivretten. Ugebrevet Mandag Morgen fremlagde i oktober en undersøgelse, som viste, at 54 % er tilhængere, mens blot 41 % er imod. En ny undersøgelse afdækker, at der er kommet flere tvivlere til: 44 % er for, mens 35 % er imod et forbud. Den seneste undersøgelse bygger på mere end 1.000 danskere over 18 år.

DF har også fået kolde fødder, idet et af fagbevægelsens kritikere af forbudsforlaget viser, hvor klingende hult regeringens argumenter om den enkeltes frihed lyder. Forslaget griber nemlig ikke ind over for advokater, læger og andre højtuddannede, der i de liberale erhverv stadig vil være omfattet af eksklusivaftaler.

DF, som henter mange stemmer blandt arbejdere, kan godt se paradokset. Partiet har derfor afkrævet regeringen en skriftlig erklæring, der skal sikre, at disse grupper også "fritages" fra eksklusivbestemmelserne.

-gri

Ny strid om grænsekonflikter

Der er kamp om medlemmernes kontingentkroner. På LO's ekstraordinære kongres den 8. februar skal der tages stilling til en ny metode til at afklare grænseaftaler mellem de respektive forbund. LO-ledelsen har selv fremlagt et forslag, der giver medlemmerne større ret til at kunne vælge, hvilket forbund de ønsker at stå i - inden for LO forstås. De store forbund er indbyrdes uenige. FOA støtter LO-forslaget, mens SiD er imod. Efter alt at dømme falder forslaget, så LO må leve videre med de nuværende regler. Mange forbund er til gengæld enige om, at netop varetagelsen af grænseproblemerne efterhånden er LO's eneste berettigelse.

KAD kræver kønskvotering i LO-top

Mændene er alt for dominerende. Det mener toppen af kvindernes forbund, KAD, som i forbindelse med LO's ekstraordinære kongres ønsker kønskvotering i ledelsen indført. KAD peger på, at kvinderne udgør 48,6 pct. af fagbevægelsens medlemmer, men kun to ud af tyve forbund har kvinder som formænd.

KAD angiver ikke, hvordan det kommer medlemmerne til gode, hvis mandlige fagpampere byttes ud med kvindelige.

DR-konflikt afblæst

72 driftsassistentere i Danmarks Radio kan, hvis de stemmer ja til mæglingforslaget, se frem til en månedlig lønforhøjelse på 511 kr. Derudover bliver pensionsbidraget hævet fra 7,2 til 9 pct. af lønnen. Forhandlingerne var ellers gået i hårdknude, hvorfor der var varslet konflikt fra den 1. februar. Baggrunden for konflikten bestod også i, at driftsassistenterne var utilfredse med, at en række fastansatte assistenter var blevet outsourcet.

Et enigt forhandlingsudvalg anbefaler et ja til resultatet, der er et produkt af et halvt års forhandlinger. Driftsassistenterne skal stemme den 20. februar.

Klart flertal mod fælles EU-grundlov

Meningsmåling fra Danmarks Statistik viser opbakning til Folkebevægelsen mod EU's afvisning af ny traktat.

- EU's ny forfatningstraktat bliver en fælles grundlov, som erstatter den danske, vurderer Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, og tager kraftigt afstand til traktaten. Det samme gør 75 pct. af danskerne følge en meningsmåling fra Danmarks Statistik, som er bestilt af Folkebevægelsen

20.-21. juni ventes EU's regeringsledere at give grønt lys for unionens nye fælles forfatningstraktat, når der er topmøde i Thessaloniki i Grækenland. Den danske statsminister har for længst kastet sig ind i debatten om traktatens udformning og magtens fordeling. Men tilsyneladende i direkte modstrid med befolkningens ønsker.

Før årsskiftet bestilte Folkebevægelsen en meningsmåling hos Danmarks Statistik, hvor deltagerne bl.a. blev spurgt: "Bør EU have en fælles grundlov?" Svaret er nu klart: 75 pct. siger nej og kun 17 pct. ja. Og modstanden var markant i alle aldersgrupper.

Anders Fogh Rasmussen forsøger at give indtryk af, at traktaten ikke er en ny fælles EU-grundlov, men det afviser

FAKTA

Meningsmålingen er en såkaldt omnibusundersøgelse, hvor 1.500 danskere blev stillet tre spørgsmål. Ud over spørgsmålet om EU-grundlov blev der spurgt: *Skal kronen erstattes med Euroen?* 59 pct. svarede ja. 32 pct. svarede nej. *Bør Danmark deltage i en EU-hær?* 54 pct. svarede ja. 38 pct. svarede nej.

dr. jur. Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU og professor i offentlig ret ved Københavns Universitet:

- *Forfatninger - også kaldet grundlove - udgør som bekendt den retlige basis for stater, og den kommende EU-forfatning vil gøre det klart, at EU - i strid med hvad danske politikere har bedyret i årevis - vil udvikle sig til "Europas forenede Stater" - konventionsformandskabets betegnelse - med EU-statsborgerskab og overnationalt politi, straffesystem og militær, siger Ole Krarup.*

- *Magten bliver i endnu højere grad koncentreret i Bruxelles, når EU skal have en præsident med egne embedsmænd og administration. Traktatens regler og rettigheder kommer efter alt at dømme i større eller mindre omfang til at fortrænge for rettighederne i den danske Grundlov, vurderer Ole Krarup.*

Det var tid til det halvårige tandlægebesøg. Det giver jo lidt tilskud fra det offentlige, når man er tilknyttet to faste besøg, hvor pløkkerne bliver efterset. Det liberale erhverv må lukre grundigt på tilskudsordningen, idet mange i modsat fald ville undlade det jævnlige selvpineri. Spørgsmålet er i virkeligheden, hvorvidt det kan betale sig for brugeren. Jeg har i hvert fald selv i to perioder å fem år undladt at opsøge tandlæger, uden at det af den grund har betydet huller eller andre skavanker. Det ved jeg, fordi jeg ved det efterfølgende besøg kun fik konstateret et enkelt eller to huller.

Til gengæld har jeg mistet en tand og konstateret adskillige huller, når jeg har valgt på bedste masochistiske facon at aflægge den lokale tandmishandler et besøg hvert halve år. Man gør det jo alligevel, hvis der skulle være problemer; men det ændrer ikke ved mit indtryk af de hvidkittede. For det første bliver jeg konstant plaget af deres behov for at tage røntgenbilleder af mine misfarvede emaljer, hvilket er enormt dyrt, men billedet er ganske vist også kønnere end mit pasfoto. Jeg kan godt se deres interesse i at profitere af dette, men det irriterer mig, at jeg hver gang skal blotlægge min økonomi for at bevare min ret til at sige nej. For det andet er jeg overbevist om, at de med deres metaltænger forvolder skade på emaljer og plomber. Faktisk har jeg andre bekendte, som er overbevist om, at tandlæger bevidst skaber huller og ødelægger plomber.

Hvordan kan man fortænke dem i, at der kan være massevis af svage led i deres branche? Jeg mener, deres levestandard er afhængig af antallet af nye plomber, røntgenbilleder og rodbehandlinger.

Formanden for EU-konventet Giscard D'estaing er ikke i tvivl om at man er ved at lave grundloven for Europas Forenede Stater. Det er danskerne heller ikke - og vi vil ikke ha' den.

Tandlægebesøget

Jeg trodsede alligevel min filosofiske indsigt og begav mig til tandlægen, hvor jeg i modtagerværelset blev bekræftet i min første fordom: ventetiden.

- Vær venlig at tage plads. Ketty Laursen er her om et øjeblik.

Jeg hader denne slags venteværelser. Jeg vil hellere vente en halv time på et forsinket S-tog en vintermorgen på en åben S-togsstation. Udbuddet af læsestof er indskrænket til diverse ugeblade, som følger kronprinsere, statsministre, modefænomener og andre personer, der står øverst på samfundets kransekage.

I disse moderne tider skulle ventetiden ellers være rationaliseret bort. Jeg havde været til et tjek, der konstaterede, at to plomber skulle udskiftes, så min tid var bestilt og afsat – ligesom alle andres. Tidligere fik man ordnet hele gebisset på én gang. Det var ulige meget lettere for mig, men ikke for tandlægens honorar. Det er jo mig, der betaler timerne for at få fri for arbejde samt transport og transporttiden. Tandlægen undgår spildtid.

Da jeg var færdig med at hidse mig op over disse forhold, kunne jeg begive hen i at betragte venteværelset, som var under ombygning. Jeg nåede ikke til nogen konklusion, da jeg pludselig blev kaldt på.

Op på briksen. Ned i vandret stilling. ”Tandfeen” konstaterede tørt, at der i journalen stod, at jeg skulle have ordnet to plomber. Jeg vidste det på forhånd. Hun vidste, at jeg vidste det. Det blev alligevel konstateret. Jeg håbede blot, at hun fandt de rigtige plomber. Hendes assistent havde forhåbentligt opgivet de rigtige koordinater. Så kom det obligatoriske spørgsmål, som jeg havde glemt. Det var så lang tid siden, jeg sidst skulle have udskiftet plomber:

- Ønsker du sølv eller plastik?

- Hvad er forskellen? spurgte jeg. I samme øjeblik kunne jeg have bidt tungen af mig selv. Det var også min sidste chance for, at jeg kunne bide mig selv i tungen, inden ”feen” og hendes instrumenter tog over. Jeg fik et længe-

re foredrag, hvor jeg fangede et par enkelte pointer: Sølv er mest holdbart og billigst. Det afgjorde sagen. ”Feen” konstaterede tørt:

- Det tænkte jeg nok.

Endelig begyndte arbejdet. Jeg har ikke de store smerter, når der gås til biserne, men jeg har en ulidelig lille mundåbning, der altid forårsager kramper i kæbemusklerne, fordi jeg forsøger at åbne så højt som muligt. Jeg fik da også stoppet vattamponer, spytsgugende instrumenter, fingre, spejle, tænger og boreinstrumenter ind i mundhulen på forskellige tidspunkter.

Tandlægen benyttede det spytsgugende instrument til to formål: Det skulle opsamle uvelkomne væsker fra mundhulen, samtidig med at det skulle fast-

holde min tunge så langt væk fra boringen i undermundens som muligt. Det var et cirkelformet instrument med en diameter på kun ca. tre centimeter, men det var stort nok og udfyldte sit formål. Min tunge forsøgte adskillige afvigelsesmanøvrer uden held.

Det var her, at jeg tænkte, at min ”fe” godt kunne tænkes at have sort arbejde nede i den lokale SM-klub.

Midt i situationen opstod det klassiske problem. Tandlægen prøvede i bedste beroligende stil – jeg havde jo afværget en fordyrende bedøvelse – at indlede en konversation, der ikke nødvendigvis behøvede besvarelser. Tandlægen og assistenten omtalte vejr og vind, ombygningen af venteværelset – omtalt som ”foyeren” – samt mange andre ting, som de mente måtte have

min interesse.

Jeg var ude af stand til at deltage. Jeg var hensat til at lytte. Mange gange havde jeg lyst til at gi’ mit besyv med eller imod. Men jeg var overladt til deres behandling og syn på dette og hint. Det var simpelthen umuligt at komme til orde. Jeg forsøgte med regulære metoder:

- Ka’ a ik’ li’ å lov a skyld mund?

- Joeh, men du må ikke bide sammen!

- Å, en å gå bar viere.

På flere tidspunkter havde assistenten både en finger i min mundvig og et instrument langt nede i halsen på mig, som skulle opsamle eventuelle sølvrester, der var ved både at kvæle mig og forurene mit indre legeme. Det var en vanskelig operation, der ikke blev mindre af, at hun blev dikteret til at dreje sig for at hente mere ”cement” til mine plomber. Uden at tænke over det fastholdt assistenten fingeren i mundvigen, som i forvejen var stoppet til med vattamponer og spytsgugende instrumenter, samtidig med at hun drejede 90 grader, hvorfor min mundvig blev revet totalt ud af normale dimensioner.

Det forårsagede adskillige mislyde fra mit tilbageværende stemmebånd.

Da jeg rejste mig fra stolen, følte jeg, at jeg måtte undskyldte, hvis jeg havde været en dårlig patient.

- Jeg har jo en meget lille mund, og vinteren betyder nok også, at mine læber bliver mere tørre, end godt er.

Vi mødtes igen ude i venteværelset. Afregningen skulle finde sted. Det mindede mig om min lokale kinesergrill.

- Spis’ her - mæ hjem?

På klinikken var spørgsmålet:

- Kontant eller giro?

Jeg er aldrig i tvivl: De skal fandeme ikke se mine penge et sekund før tiden, så det er altid over giro. Jeg forlod klinikken bistået af et venligt og velklingende:

- Vi glæder os til at se dig igen.

Da jeg gik ud af døren, konstaterede jeg for mig selv: *Fornøjelsen er helt på jeres side!*

Reno

Opråb fra verdens

24.01.03 Antikrigsdemo Porto Alegre

Vi mødes i Porto Alegre i skyggen af en global krise. Den amerikanske regerings krigeriske intentioner med dens faste hensigt om at starte en krig mod Irak udgør en alvorlig trussel mod os alle og er et dramatisk udtryk for forbindelserne mellem militarisme og økonomisk dominans.

Samtidig er den nyliberale globalisering selv i krise: faren for en verdensomspændende recession er altid nærværende; korrupsionsskandaler i erhvervslivet er dagligt nyhedsstof og afslører den kapitalistiske virkelighed.

Sociale og økonomiske uligheder er voksende, og det truer de sociale strukturer i vores samfund og vores kulturer, vores rettigheder og vores liv.

Den biologiske mangfoldighed, luften, vandet, skovene, jorden og havet bruges som varer og er til salg.

Alt dette truer vores fælles fremtid.

Vi rejser os mod dette!

For vores fælles fremtid

Vi er sociale bevægelser, som kæmper over hele verden mod nyliberal globalisering, krig, racisme, kastevesen, fattigdom, patriarkat og alle former for økonomisk, etnisk, social, politisk, kulturel, seksuel og kønsmæssig diskrimination og udelukkelse. Vi kæmper alle for social retfærdighed, borgerrettigheder, aktivt demokrati, universelle rettigheder og for folkenes ret til at afgøre deres egen skæbne.

Vi står for fred og internationalt samarbejde, for et bæredygtigt samfund, som opfylder folks behov for mad, bolig, sundhed, uddannelse, information, vand, energi, offentlig transport og menneskerettigheder.

Vi står solidariske med de kvinder, som bekæmper social og patriarkalsk vold. Vi støtter bøndernes, arbejderens kampe, de folkelige bevægelser i byerne og alle dem, som er under

akut fare for at blive frataget deres hjem, jobs, jord og rettigheder.

Vi har i milliontal demonstreret for at sige, at en anden verden er mulig.

Det har aldrig været mere sandt eller mere påtrængende nødvendigt.

Ingen krig

De sociale bevægelser er imod militarisering, forøgelsen af militærbaserne og den statslige undertrykkelse, som skaber talløse flygtninge og kriminaliserer sociale bevægelser og fattige mennesker. Vi er imod krigen mod Irak, angrebene på de palæstinensiske, tjetjenske og kurdiske folk, krigen mod Afghanistan, Colombia, i Afrika og den voksende trussel om krig mod Korea. Vi er imod den økonomiske og politiske aggression mod Venezuela og den amerikanske regerings politiske og økonomiske blokade af Cuba, og andetsteds. Vi er imod alle militære og økonomiske handlinger, som gennemføres for at påtvinge den nyliberale model og underminere verdens folks suverænitet og fred.

Krig er blevet en strukturel og permanent del af det globale herredømme, som benytter militærmagt til at kontrollere folk og strategiske ressourcer som olie. USA's regering og dens allierede påtvinger krig som en stadig mere almindelig løsning på konflikter. Vi fordømmer også imperialisters bevidste forsøg på at øge religiøse, etniske, racemæssige, stammebetingede og andre spændinger og konflikter overalt i verden for at opfylde deres selviske mål.

Hovedparten af den offentlige opinion overalt i verden er modstander af en kommende krig mod Irak. Vi appellerer til alle sociale bevægelser og progressive kræfter om at støtte, deltage i og organisere verdensomspændende protester den 15. februar 2003. Disse protester er allerede planlagt og koordineret af alle dem, der går imod krigen i mere end 30 hovedstæder verden rundt.

Afspor WTO!

Verdenshandelsorganisationen WTO, Det amerikanske Frihandelsområde (FTAA) og en myriade af regionale og bilaterale handelsaftaler – som den Afrikanske Vækst og Udviklingsaftale (AGOA) og de planlagte centralamerikanske frihandelsaftaler bruges af de multinationale selskaber til at fremme deres interesser, beherske og kontrollere vores økonomier og påtvinge en

Porto Alegre, Bra

*18.01.03 200.000
500.000 i Washing
verde*

sociale bevægelser

isilien, januar 2003

... i San Francisco
... ton DC - millioner
... n over

udviklingsmodel, som forarmer vores samfund. I handelsliberaliseringens navn bliver ethvert af livets og naturens områder sat til salg og folk nægtes deres basale rettigheder. Multinationale fødevarerelskaber prøver at gennemtvunge gensplejede organismer overalt i verden; folk som lider af HIV/AIDS og andre epidemiske sygdomme i Afrika og andetsteds nægtes adgang til billige og effektive medikamenter. Dertil kommer, at landene i Syd er fanget i en endeløs gældsfælde, som tvinger dem til at åbne deres markeder og eksportere deres værdier.

I det kommende år vil vores kampagner mod WTO, FTAA og handelsliberalisering vokse i omfang og ambitionsniveau.

Vi vil handle for at stoppe og vende liberaliseringen af landbrug, energi, offentlige serviceydelser og investeringer om, og genbekræfte folkenes suverænitet over deres samfund, deres ressourcer, deres kulturer og viden og deres økonomier.

Vi står solidariske med de mexikanske bønder, som siger "el campo no aguanta mas" ('bønderne har fået nok!') og i ånden fra deres kampe mobiliserer vi lokalt, på nationalt og internationalt plan for at køre WTO og FTAA af sporet. Vi støtter den verdensomspændende bevægelse som kæmper for suverænitet på levnedsmiddelområdet og imod de nyliberale modeller for landbruget, fødevarerproduktion og distribution. Vi vil i særdeleshed organisere masseprotester verden over under WTOs femte ministermøde i Cancun, Mexico, i september 2003 og under FTAA's ministermøde i Miami, USA i oktober.

Slet gælden

Fuld og betingelsesløs eftergivelse af Den tredje Verdens gæld udgør en forhåndsbetingelse for at kunne opfylde selv de mest basale menneskerettigheder. Vi vil støtte ethvert gældsatt land, som måtte stoppe betalingen af sin udenlandsgæld og bryde sine aftaler med Den Internationale Valutafond, især strukturtilpasningsprogrammerne. Århundreders udbytning af folkene i Den tredje Verden, deres ressourcer og naturtilgange, har givet dem ret til erstatning. Vi spørger: 'Hvem ejer hvem?'

Disse spørgsmål vil blive rejst i de store kampagner, som bliver gennemført i 2003, G8 (Evian, juni), WTO (Cancun, september) og IMF og Verdensbankens årlige møde (Washington, september).

15 FEB 2003

Imod G8

Vi opfordrer alle sociale bevægelser og progressive kræfter til at være en del af mobiliseringen for at fordømme G8s illegitimitet og også forkaste deres politik, når de mødes i Evian, Frankrig den 1.-3. juni 2003. Denne mobilisering vil også blive organiseret over hele verden med en international forsamling i Evian (Frankrig) som vil omfatte et alternativt topmøde, en alternativ lejr og en kæmpemæssig international demonstration.

Kvinder: fremme af ligestilling

Vi deltager i de aktioner, som kvindebevægelserne gennemfører 8. marts på kvindernes internationale kampdag for at bekæmpe alle former for vold og mandschauvinisme og for social og politisk ligestilling.

Solidaritet

Vi opfordrer til solidaritet fra alle verdens progressive sociale kræfter, bevægelser og organisationers side med folk som palæstinenserne, venezuelanerne, bolivianerne og andre, som står over for en akut og ekstrem krise netop i denne tid.

Fuldstændig oversættelse af opråbets politiske del

19.01.03 Moskva

Protest foran den amerikanske ambassade.

Våbenindustrien har vind i sejlene

Er der nogen, der har det godt i kapitalistiske krisetider, så er det våbenindustrien. Det fremgår med al tydelighed af kvartalsregnskaberne fra de amerikanske mega-våbenproducenter Lockheed Martin og Raytheon

Den vanvittige amerikanske militære oprustning og terrorkrig, herunder forberedelserne til angrebet imod Irak, betyder gyldne tider for våbenproducenterne. Her mærkes intet til den økonomiske krise, tværtimod. Der tjenes styrtende med penge på nye våben og våbensystemer, stjernekrigsprojekt m.v. To af de amerikanske giganter inden for våbenindustrien, Lockheed Martin og Raytheon, melder om øget salg af missiler, sensorer, radarer og andet elektronisk grej til brug i krigsøjemed.

Den amerikanske krig for olieinteresser og verdensherredømme og styrkede militære oprustning har for Lockheeds

vedkommende betydet en kærkommen stigning i omsætningen på 6,1 pct. i det sidste kvartal set i forhold til tilsvarende kvartal året før, fra 7,3 milliarder dollars til 7,8 milliarder dollars. Profitterne på det øgede våbensalg har ført til et kraftig fald i koncernens samlede underskud fra 1,5 milliarder dollars til 347 milliarder dollars.

Tilsvarende er der strømmet hundredvis af millioner dollars ekstra ind i profit på øget våbensalg hos Raytheon. Her er omsætningen steget fra 4,39 til 4,62 milliarder dollars det seneste kvartal i forhold til tilsvarende kvartal året før, og profitten på våbensalget er mere end fordoblet fra fjerde kvartal 2001 til fjerde kvartal 2002. Fra 64 millioner dollars til 155 millioner dollars.

Raytheon forventer, at våbensalget vil stige yderligere. I år med mellem 6 og 7 pct. Der er fed profit at hente på krig, død og ødelæggelse. Spørg bare de multinationale amerikanske våben-

Norge fører ligesom Danmark aktiv krig i Afghanistan. For første gang siden anden verdenskrig er de nordiske lande i krig, og smider bomber for USAs interesser.

Våbenindustrien profiterer.

producenter - og hjemlige firmaer såsom A. P. Møller-koncernen, som ligeledes scorer kassen på USA's terrorkrig for egne (læs den amerikanske monopolkapitals, ikke mindst olieindustriens) verdensomspændende politiske, økonomiske og militære interesser.

Mo/Od

Sydafrika:

Vandprivatisering koster menneskeliv

Privatiseringerne i Sydafrika, som har stødt på stærk modstand, er en katastrofe for den fattige sorte befolkning. Ikke mindst privatiseringen af vandet - et projekt som støttes af danske Danida. Den truer folkesundheden og har bl.a. øget tilfældene af kolera.

I sidste uge deltog direktøren for Rural Development Service Network, RDSN, i Sydafrika, Eddie Cottle, i et offentligt møde i København arrangeret af Sydafrika Kontakt.

Eddie Cottle har i flere omgange undersøgt, hvorfor mere end 240.000 mennesker er ramt af kolera, med mere end 350 døde i Sydafrikas sorte byområder. Eddie Cottles studie tyder på, at den dårlige adgang til rent drikkevand er den væsentligste årsag dertil. Efter næsten 9 år med demokrati er det ikke lykkedes at forbedre den fattigste del af

“Vand-parkometre” er begyndt at skyde op i Sydafrika. Vandprivatiseringerne er en katastrofe.

befolkningens adgang til rent drikkevand. Tværtimod har regeringen forsømt at vedligeholde de installationer, som apartheidregimet gav den sorte del af befolkningen. Dertil kommer, at vandet i dag i langt de fleste lokalområder er privatiseret, hvilket betyder, at befolkningen er tvunget til at hente van-

det fra forurenede floder og vandløb.

På papiret ser regeringens politik med hensyn til vand imponerende ud. Men virkeligheden er anderledes. Det er rigtigt, at der er opsat vandhaner til millioner af mennesker. Men vand er ikke længere gratis, og de virksomheder, der har købt rettighederne til vandforsyningen i Sydafrika, opfører sig ikke væsensforskelligt fra apartheidregimet. Forskellen er bare den, at man nu skal betale for vandet. Adgang til vand er ikke en service længere - det er blevet en salgsvare.

Privatiseringen af vand i Sydafrika støttes af Danida.

- ANC-regeringens politik, der har til formål af give alle et minimum af gratis vand, er totalt mislykket, siger Eddie Cottle. I de fleste sorte byområder deles man om de få vandhaner, der er til rådighed. Det betyder, at kommunen ikke har styr på, hvem der har brugt hvor meget. Derfor lukker man for vandet til hele området, når det private selskab mener, at en bestemt bydel har fået deres del af det 'gratis vand'.

Sverige: Ulovlig registrering af politiske modstandere

Ole Larsen, Interpres

Den svenske Säkerhetstjänstkommision har barslet med en 3.200 siders betænkning. Endnu engang bliver det afsløret, at bag det velpolerede billede af Sverige som "skandinavisk modelstat" hersker magthavere, som i jagten på politiske modstandere ikke engang respekterer de love, de selv har vedtaget. Hver tolvte voksne svensker var registreret i det politiske politis register. Nu venter vi på den danske rapport!

“Sandhedskommissionen” (1), som den også kaldes, har efter en tre år lang undersøgelse af den svenske efterretningstjeneste SÄPO (2), afsløret, at 130.000 svenskere i slutningen af 60'erne var registrerede, overvågede, aflyttede eller berufsverbodede på grundlag af deres lovlige politiske overbevisning, uden at politiet havde fundet en eneste “spion“, “terrorist” eller “samfundsfjende“.

At kommissionen overhovedet blev nedsat i 1999, skyldtes først og fremmest kommunisterne og andre demokratiske kræfter, der i årene forinden gennem politiske kampagner og underskriftsindsamlinger havde gjort det umuligt for regeringen at fortsætte med at afvise kravet.

Hvilke resultater gav denne politiovervågning af 130.000 mennesker? Blev der afsløret ulovligheder? *Nej: Ikke én eneste af disse titusinder kunne politiet anklage for nogen lovovertrædelse.*

Den 'kommunistiske femte-kolonne'

Den politiske begrundelse for den omfattende overvågning var den angivelige trussel om et sovjetisk militært angreb. Svenske medborgere blev mis-

tænkt for at gå Sovjets ærinde i tilfælde af en sådan angrebskrig.

Efter at Gorbatsjov åbnede arkiverne i Moskva og Warszawapagten, viste det sig, at den “sovjetiske trussel” mod Sverige var ren fantasi. Det var en NATO-propagandaløgn, som der ikke fandtes et eneste papir på.

Den daglige omtale af den “sovjetiske trussel” og den “kommunistiske femte kolonne” var et skalkeskjul for at retfærdiggøre ulovlig og grundlovsstridig overvågning og registrering af kampvillige arbejdere, fredsvener eller andre borgere, som på den ene eller anden måde havde sat sig op mod etablissementet.

I 1991 blev Sovjetunionen opløst, og det NATO- og EU-støttede Jeltsin-regime forbød kommunistisk virksomhed i Rusland. Derefter skulle man tro, at behovet for at overvåge medborgernes politiske sindelag var mindsket i 1991.

Men *“i stedet for at mindske blev bevillingerne til SÄPO fordoblet i 90'erne, fra 300 mio. kr. i 90/91 til 550 mio. kr. for budgetåret 2000. Säkerhetstjänstkommisionen har noteret samme ejendommelighed.”* (3)

Hvad skulle registreringen bruges til?

Ja, skal vi tro på Dagbladet Informations leder (28. dec.), så er (citater): *“kommunismen ... udelukkende den levendegjorte ondskab”* og kommunisterne er (citater): *“Lenin og Stalins ... sataniske efterfølgere”*.

Og så forstår vi jo alle, hvorfor det er nødvendigt, før og nu, at ulovligt registrere, sortliste og berufsverbote kommunister. Ja, nogen vil sikkert påstå, at kommunisterne er en slags “untermenschen” (4), som vort ariske herrefolk udtrykte det før og under den Anden Verdenskrig.

Under den europæiske inkquisition for nogle hundrede år siden havde de “gode” ret og de “onde” ingen ret.

Den kristne kirkes “Hellige Officin” (Inkquisitionen) talte om kættere, hedninge og hekse, når de førte mennesker til bålet. I dag tales der om “Satans efterfølgere”, og den “levendegjorte ondskab”. Eller som lederen i liberale

GöteborgsPosten (5) udtrykte det 19.dec.: *“Der findes grund til at holde øje med dem, som sagde - og siger - at de vil lave revolution.”*

I Danmark blev politiets arkiver med registrering af navne på medlemmer af et lovligt politisk parti (DKP) udleveret til den tyske besættelsesmagt i 1941. Sveriges politiske politi fik ordre om at holde særligt øje med kommunisterne, ikke mindre end 113.000 mennesker er registreret som kommunister eller -sympatisører i 1969, ud af i alt 130.000 politisk registrerede.

Telefonaflytningen var omfattende. F.eks. blev en borgers telefon i 50'erne aflyttet gennem ti år, uden at mistankerne mod denne medborger for “spionage” eller “samfundsomstyrtende virksomhed” kunne afsløres. År efter år godkendte domstolene aflytningen, uden at SÄPO behøvede overbevise nogen om deres mistanker om trusler mod statens sikkerhed.

Ved valget i 1968 fik VänsterPartiet Kommunisterna VPK 145.172 stemmer - så kan vi regne ud, at 78 % af VPK's vælgerskare var registrerede (vi udgår fra, at betænkningens “kommunister” har noget at gøre med VPK's medlemmer). C. H. Hermansson, partiets formand frem til 1975, fortæller til en avis, at han selv blev overvåget fra 1941 til 1975, da han afgik som formand, og udtaler: *- Det skete, uden at jeg nogensinde kunne anklages for nogen forbrydelse* (GP 18. dec. 02).

Disse 130.000 mennesker blev registrerede af SÄPO efter den specielle ordre fra 1948 om at overvåge “ekstremistiske organisationer og personer”.

Men det er ikke hele sandheden, for SÄPO overvågede og registrerede også personer, som ikke så let kunne kategoriseres som “kommunister” eller “nazister”. I en af Sandhedskommissionens forskerrapporter står der om registreringen: *“I disse tal indgik de personer, som blev betegnet som aktive medlemmer ... og sympatisører. Personer, som registreredes alene som abonnenter på kommunistiske aviser, bekendtskab med kommunister eller andre “svage” grunde, medregnedes dog*

ikke" (SOU 2002:89 side 69).

Hver 12 voksne svensker i det politiske politis register

Den samlede politiske registrering er altså større end de oplyste 130.000. Kommissionen opgiver forskellige tal om det totale omfang, men i hovedrapporten står der: "Statspolitiet central-register indeholdt i 1953 oplysninger om ca. 450.000 personer, og i midten af 60'erne var ca. 500.000 registrerede deri" (SOU 2002:89 side 68).

KPML(r)s avis Proletären skriver:

"Uanset årsagen til, at 370.000 mennesker fandtes i SÄPO's register af 'ikke-ekstremistiske grunde', så er det alligevel et fantastisk tal. I 1967 havde Sverige 7,7 millioner indbyggere, heraf var 6 millioner over 15 år. Det betyder altså, at i midten af 60'erne fandtes hver tolvte voksne svensker i det politiske politis register. Helt klart er sammenligningen med Stasi relevant!"

Dertil skal tillægges, at SÄPO's register ikke er det eneste. Den militære efterretningstjeneste har sit eget arkiv. Og den såkaldte "Informationsbyrå" IB havde ét (hvoraf visse dele blev fundet i det socialdemokratiske parti-arkiv).

Der findes sikkert overlapninger mellem disse arkiver, der blev samarbejdet. Men først og fremmest det hemmelige IB, som ikke engang var kendt af rigsdagen, og som havde et meget nært samarbejde med det socialdemokratiske parti, holdt sig i høj udstrækning for sig selv.

Ifølge IB-chefen Birger Elmér omfattede IB-registre mindst 150.000 navne. Hvor mange af disse der også fandtes hos SÄPO, er umuligt at sige. Det påstås, at IB's register nu er destrueret (undtagen den kopi, som angiveligt findes i CIA's hovedkvarter i Virginia).

Men at vurdere antallet af registrerede i slutningen af 60'erne til godt 600.000 er sikkert realistisk.

Hver tiende svensker blev betragtet som en sikkerhedsrisiko."

Registrering fortsat frem til i dag: KPML(r) i fokus

Den store debat i 60'erne og den folkelige modstand mod sindelagsregistreringen førte i 1969 til, at den politiske kontrol

og registrering blev forbudt i Sverige, næsten samtidigt som i Danmark.

Alligevel blev KPML(r) overvåget, medlemmerne registreret, selvom partiet blev stiftet efter '69.

Da lovforbuddet trådte i kraft "*fik SÄPO instruktioner om at fortsætte overvågningen af såkaldte indre trusler mod rigets sikkerhed ...*". Denne overvågning blev i 1973 formaliseret af Palme-regeringen gennem et hemmeligt forskrift (HT19) med en liste på mere end 30 organisationer, som SÄPO skulle vie "speciel opmærksomhed," skriver Proletären, som fortsætter:

"Eftersom truslen mod rigets sikkerhed hang sammen med den sovjetiske trussel, var det fuldkommen irrelevant at overvåge den revolutionære venstrefløj, som uden undtagelse var yderst kritisk mod Sovjetunionen."

Den nuværende statsminister Göran Persson forsøger at give det indtryk, at den kriminelle registrering er noget, som skete tidligere. Men så sent som i december 1997 gav Göran Persson og daværende justitsminister Laila Freivalds SÄPO ordre om at rette "speciel opmærksomhed" mod KPML(r) og Socialistiska Partiet (SP), på trods af at SÄPO selv havde afskrevet SP som en trussel mod rigets sikkerhed allerede i 80'erne, og KPML(r) i begyndelsen af 90'erne.

Ifølge Proletären udleverede SÄPO så sent som 2001 "*oplysninger om et medlem i KPML(r) til en fremmed magts efterretningstjeneste ... på trods af, at der ikke fandtes den mindste kriminelle mistanke mod manden ... på trods af, at det siges, at KPML(r) var strøget fra listen over organisationer, som SÄPO skulle have særlig opmærksomhed mod ...*" (Det oplystes, at partiet blev strøget fra HT19's hemmelige og ulovlige overvågningsliste i december 1998, som den sidste organisation).

Fra Sandhedsrapporten ved vi, at efterretningstjenesten ikke opdagede nogen "undergravende virksomhed", men selv forsøgte at skabe terror-stemning. SÄPO sendte en politi-agent til Göteborg for at infiltrere Palæstina-grupperne. Denne politistikker, Gunnar Ekberg, telefonerede bombe-trusler mod flyselskabet El-Al i Palæstina-gruppernes navn, efter direkte ordre fra hans SÄPO-chef, ligesom han fremstillede en racistisk anti-semitisk løbeseddel,

som blev udgivet i Palæstina-gruppernes navn, afslører betænkningen.

Gennem 30 år fortsatte overvågningen af KPML(r), og der er ingen tvivl om, at overvågningen fortsætter, men ikke en eneste af de overvågede har politiet kunne anklage for noget af det, som var grundlaget for overvågningen. Den dag i dag sender virksomheder og myndigheder navne og personnumre på 160.000 ind til det politiske politi for "kontrol", for det meste inden ansættelse.

Det nordiske CPR-system, som ikke findes i hverken Tyskland eller de Forenede Stater, har ikke gjort det sværere at forfølge politiske modstandere.

KPML(r) udgav i 1998 'Hvidbogen' (6), som afslørede en omfattende kriminel overvågning og registrering af partiet og dets medlemmer. Sandhedskommissionen skriver herom:

"Det hævdes i den af KPML(r) udgivne Vitbok om åsiktsregistreringen (7), at efterretningstjenesten i perioder overvågede hvert eneste møde, og at: "til det modsatte er bevist, må man udgå fra, at ... SÄPO som regel har overvåget samtlige KPML(r)-møder landet rundt". Som det er fremgået tidligere, er påstandene i Hvidbogen ikke helt grebet ud af luften" (SOU, side 139).

Kommissionen skriver: "*I øvrigt findes der intet i KPML(r)'s virksomhed, som kan siges at motivere en generel overvågning i de sidste 20 år. Der findes intet i efterretningstjenestens aktstykker, som peger på ulovlige aktiviteter eller forberedelse til en sådan"* (SOU 2002:91, side 200).

Anklag de ansvarlige! Åben SÄPO-arkiverne!

Lederen i KPML(r)'s avis Proletären nr.1-2 (9. januar 2003):

"Säkerhetskommisionen" peger på en lang række lovovertredelser i sin omfattende rapport (7) om holdningsregistreringen. I en del sager er forbrydelsen svær at bevise, og i andre er de begået for så lang tid siden, at de er forældede.

I det mindste er der en sag, hvor forbrydelsen er soleklar, som Kommissionen også udtrykkeligt påpeger. Det gælder KPML(r) og de særlige regler, som gjaldt for partiet helt frem til 1998, nemlig at alle medlemmer skal registreres.

Dette strider åbenlyst loven om forbud mod sindelagsregistrering fra 1969, som siger at ingen må registreres alene på baggrund af, at hun eller han er medlem af en organisation.

Allerede i sin indledende sammenfatning skriver kommissionen: *“Tillemplingen af bestemmelserne kom også i visse sager til at stride imod forbuddet mod politisk registrering. Alene medlemskab af KPML(r) kunne på den måde føre til registrering.”*

Kommissionsmedlem og højesteretsdommer Anders Knutsson bekræfter over for Proletären dette klare udsagn ved at sige, at *“regeringen er gået længere, end hvad loven tillader”*.

Lovovertrædelsen blev endnu værre, da regeringen Bildt i 1993 udvidede de særlige bestemmelser til også at gælde for KPML(r)'s ungdomsforbund RKU. Mellem 1993 og 98 fik SÄPO af alle de skiftende regeringer som opgave at registrere alle medlemmer af RKU, også medlemmer på 13-14 år, som var interesserede i RKU som et led i deres første politiske bevidstgørelse.

Der er ingen tvivl om at det i allerhøjeste grad er en politisk og demokratisk skandale.”

Göran Persson politianmeldt

KPML(r) og RKU har reageret på afsløringerne ved at anmelde den svenske statsminister til politiet for grundlovsbrud. Proletären skriver:

“Af disse grunde har KPML(r) politianmeldt statsminister Göran Persson, fhv. justitsminister Laila Freivalds og rigspolitichefen Sten Heckscher for overtrædelse af forbuddet mod sindelagsregistrering. Vi har valgt at anmelde de seneste ansvarlige og overlader det til anklagemyndigheden at bedømme, om tidligere statsministre, justitsministre og rigspolitichefer også skal anklages.

Revolutionär Kommunistisk Ungdom RKU anmelder også Carl Bildt, Gun Hellsvik og Björn Eriksson, som i 1993 tog den uhørte beslutning om at beordre SÄPO til at registrere alle medlemmer af RKU.”

Avisen kommenterer selv:

“Vi er selvfølgelig klar over, at ledende politikere og myndighedspersoner ikke lader sig anklage enkelt og let; de myndigheder, som de er sat til lede,

Bush og Persson i Göteborg 2001.

Den politiske kontrol fortsætter, mens Persson er politianmeldt for grundlovsbrud.

lukker sig omkring dem. Vi tror ikke et øjeblik på, at anklagemyndigheden er den kraft, som kan sikre retfærdigheden i denne sag. Det kan bare en stærk folkelig opinion.

Men sagen må stilles på spidsen. En forbrydelse er begået, beviser er fremlagt i den mest omfattende undersøgelse, som nogensinde er gennemført omkring sindelagsregistreringen. Så må ansvaret også placeres og retfærdigheden udøves. Ellers forvandles de love, som bestemmer, hvad staten ikke må gøre, til luft, til det tomme intet.

Kommissionen peger på yderligere et lovbrud, som formodentlig foregår den dag i dag. Loven siger entydigt, at det er forbudt at notere nogen i et offentligt register alene på baggrund af hans eller hendes politiske holdning eller organisationstilhørsforhold, et forbud som blev nedfældet i grundloven i 1997.

SÄPO har med de ansvarlige myndigheders stiltiende accept omkringgået dette forbud ved at omdøbe visse dele af sit register til ”arbejdsnoteringer”. Personerne, som genfindes i disse såkaldte ”noteringer”, er registrerede og søgbare på samme måde som personerne i centralregistret, noteringerne er altså i virkeligheden et register. Dette påtaler kommissionen, samtidigt som man konstaterer, at de ”arbejdsnoteringer”, som i virkeligheden er et arbejdsregister, vrimler med oplysninger, som alene bygger på menneskers politiske opfattelse og formodede organisationstilhørighed. Et soleklart brud med forbuddet mod sindelagsregistrering.”

Registrene skal åbnes, siger Proletären:

“Et minimumskrav er, at de personer, som findes i SÄPO's politiske register, får fuldt indblik i, hvad SÄPO har om dem, inklusive de, der bare fin-

des i det register, som SÄPO med urette kalder arbejdsnoteringer. Hvordan skal de ellers få mulighed at føre en retssag og kræve genoprettelse? Ellers bliver retssikkerheden udhulet.”

Og avisen konkluderer:

“Debatten om Säkerhetstjänstkommissionens rapport har fokuseret omkring det, som skete tidligere.

Det er bekvemt for magten, for det, som skete i 1950- og 1960'erne, kan der ikke kræves ansvar for, ikke engang politisk ansvar, da de, som var ansvarlige for den politiske registrering dengang, er døde eller gået af. Men sindelagsregistreringen handler om i dag, den varer ved den dag i dag, og dagens ledende politikere sidder med hænderne dybt begravede i en sump af ulovligheder.”

NOTER

- (1) Efterretningstjenestekommissionens rapport (SOU) findes også på: www.justitie.regeringen.se - også i folkemunde kaldet “Sanningskommissionen”.
- (2) SÄPO: *Säkerhetspolisen*, som svarer til Politiets Efterretningstjeneste.
- (3) Hvor intet andet er opgivet, kommer citaterne fra KPML(r)'s avis Proletären fra den 9. januar i år.
- (4) På det Tredje Riges tid (1933-45) var udtryk som “jødisk-” og “slavisk-kommunistiske undermennesker” et udbredt ideologisk billede på “fjenden”.
- (5) Göteborgs Posten: borgerligt-liberalt monopoldagblad med et dagligt oplag på 265.000.
- (6) *“Vitboken” om KPML(r), SÄPO och åsiktsregistreringen i Sverige 1969-1998.*
- (7) Åsikt: mening, anskuelse, sindelag eller holdning.

At bestå den faglige lakmusprøve i en krigstid

Af Henning Paaske Jensen

Det er virkelig i skærpede situationer, fagtoppene i den kgl. danske fagbevægelse bliver udstillet, udsat for lakmusprøven - og dumper.

Krig og forberedelse af krig er for fagtoppene og en lang række tjenstvillige hjælpere nedad i systemet ikke særlig relevant.

De gør alt for at udskille spørgsmålet som et særligt spørgsmål, der ikke er fagligt og derfor uden for faglig regi. P.t. vover de ikke offensivt at bakke krigen op. Ja, ser man på LO's, Metals og SiD's hjemmesider, er det, som om USA's krig mod Irak, som præger alt i verdenssamfundet og vil have store konsekvenser for alle, er ikke-eksisterende. For slet ikke tale om, hvor mange resolutioner der er lavet mod USA's terrorkrig og lige nu ift. krigen mod Irak. Det er nok ikke for meget at forlange, men for meget at forvente. Længere nedad i rækken er det også yderst beskedent.

Men hvad skal man med en fagtop, der stort set holder kæft, tier og samtykker, når hr. kapital kræver oliekrig for at få del i rovet?

Hvad skal man med en fagtop, der handler og virker som monopoler og indordner sig under kapitalens lov? Når tilbagevendende økonomiske kriser tager til og depressionen sætter ind, så ligger løsningen lige for: flåning af arbejderne og deres forhold (såsom indførelsen af en ny arbejdsmarkedsreform), krigsproduktion og krigsførelse.

LO og fagtoppene anerkender retningen.

Diskussionen i den faglige top kan, når vi skærer ind til benet, højst dreje sig om: Hvor meget skal arbejderne flås, hvor meget krigsproduktion skal der være, og hvilke krige skal der føres.

Den nuværende erklærede "terrorkrig" blev erklæret på et underligt passende tidspunkt. Med økonomisk krise og recession i store dele af verden. Efter at Japans, Koreas, Indonesiens og Brasiliens økonomier brast sammen,

kom turen til kapitalismens og imperialisismens hovedlande,

USA og Tyskland. Lande, man hidtil havde opfattet som lokomotiver i verdensøkonomien. Hele arbejderbevægelsens erfaringer viser, at krise og udløsning af større krige har en nøje sammenhæng.

Men den 11. september, lige midt i den økonomiske krise, havde fagtoppene handlekraft og kendte deres besøgelsestid, tog på EU-plan initiativ til at være med til at hæve solidaritetsskiltet - solidariteten med USA.

Hvem har ikke i årtier haft behov for vores markante sympati, medfølelse og solidariske støtte?

Hvem har tændt lys for det palæstinensiske folk, mod den terror og besættelse, Israel med USA's støtte i årtier udsætter dem for?

Hvem i den faglige top har tidligere tændt lys for det chilenske folk, da USA bistod i mordet på Allende - fjernelsen af den folkelige regering og indsættelsen af fascistten Pinochet?

Den 11. september blev af den kgl. danske fagbevægelse benyttet til at understøtte USA's aggressioner rundt omkring i verden, og blev brugt som udgangspunkt til at banke arbejderklassens forhold og retssikkerhed årtier tilbage, bl.a. indførelse af terrorlovgivningen, som vil blive anvendt ved en kommende RiBus-strejke.

11. september blev udnyttet som et signal til befæstelse og erobringen af nye markeder, nye indflydelsessfærer. Denne erobringstog for profit er kun lige begyndt.

Derfor tales der også om "ondskabens akser", "forebyggende krige" overalt på jorden. En USA-terrorkrig, der kan vare i årtier, hvis de ikke bliver stoppet..

En faglig kamp, der ikke baserer sig på opgøret med hr. Kapital, på alle områder og alle varianter af kapitalens handlinger, vil aldrig have reel fremgang. En faglig kamp, som ikke ser kampen mod krigen som en meget vigtig del af den faglig kamp, imødegåelse af nykolonisering, udbytning og undertrykkelse, har ikke nogen berettigelse

SD formand Lykketoft

LO formand Hans Jensen

SiD formand
Poul Erik Skov Christensen

Dumpede socialdemokrater

Mogens Lykketoft blev tilbudt at tale ved demonstrationen mod Irak-krig den 15. februar og takkede nej. Socialdemokratiet er nemlig med på en forbryderisk krig, hvis bare sikkerhedsrådet enes.

Den socialdemokratiske fagtop har samtidig udfoldet store bestræbelser på at undgå at fagbevægelsen kommer til at tage stilling mod krigen, selvom medlemmerne IKKE VIL HA' KRIG!

på længere sigt.

En faglig kamplinje, der ikke rejser perspektivet om afskaffelse af udbytning og indførelse af socialismen, vil i længden ikke engang kunne forblive en kamp på stedet, men resultere i kapitulationsløsninger og accept af mindre onder og blive en ørkenvandring, i løsninger, vi kender alt for godt fra de partier, som ser redningsplanken i et langtrækkende samarbejde med det Socialdemokrati, der tidligere har været kapitalens foretrukne regeringsparti og kan blive det igen. Vi kan blot skæve til Tony Blair og Labourpartiet i England.

Dette er vigtige sammenhænge, der kan forstås af folkene på gulvet. Men det er holdninger, som kraftig imødegås af fagbureaukratiet og den del af arbejderklassen, som på enhver arbejdsplads forsynes med ekstra krummer fra de riges bord i form af særlige privilegier. Arbejdsgivernes uundværlige hjælpere.

Udviklingen i den danske fagbevægelse må basere sig på græsrodderne, på gulvet. Det er især her, krigsproblematikken må rejses og imødegås.

Det er et vigtigt emne for enhver forsamling på arbejdspladsen, i klubberne og på generalforsamlinger i den kommende tid.

A. P. Møller er allerede gået i krig med troppetransportskibe som ved sidste Golfkrig.

Dette er et vigtigt tidspunkt for den danske arbejderklasse og den faglige kamp til at føre krig mod krigen og deltage i de antikrigsaktiviteter, der udvikler sig

Enhver klub og fagforening, ethvert forbund skal have lov til at støtte op.

Men det er livsfarligt at gøre bevægelsen afhængig af, at det sker!

*Hører du nogen kalde
på store og stærke mænd
så er det tiden at samle
alle de svage igen ...*

Carl Scharnberg

SiD på moralsk bundplads

Det nuværende SiD indtager en moralsk bundplads: I stedet for at rejse sig imod den amerikanske plan for en ny oliekrig og dansk krigsdeltagelse og i stedet for at solidariser sig med palæstinenserne og de palæstinensiske arbejderes retfærdige kamp har SiD fundet sin egen niche for international solidaritet.

Den går ikke ud på at støtte hverken de amerikanske, engelske eller danske arbejdere, der betaler for krigsoprustningen og krigene i form af sociale forringelser og pres på reallønnen. Den går ikke ud på at støtte arbejderklassen i Irak eller Palæstina, der er ofre for fysisk aggression. Den går ikke ud på at solidariser sig med det legitime styre i Venezuela, som arbejdsgiverne med USA i ryggen forsøger at omskabe til et nyt Chile.

Den går ud på at bekæmpe Tvind! SiD har indledt en større international kampagne mod Tvind i rollen som bananplantageejer i Ecuador og andre steder i Latinamerika, samtidig med at det officielle Danmark søger at spærre en stor del af Tvind-ledelsen inde. SiD's kampagne foregår jo i den internationale arbejdersolidaritets navn - men den er ikke andet end fup og fidus, en solidaritet, der ikke er nogen grund til at tage

alvorligt, en afledning fra de virkelige internationale solidaritets spørgsmål.

Der er ikke den fjerneste grund til at støtte Tvind i rollen som arbejdsgiver. Bananplantagerne er kapitalistisk spekulation, ikke andet, og det foretagssomme Tvind burde finde på andet end kapitalistisk udbytning. Det er ikke det, som er spørgsmålet. Men Tvind er hverken værre eller bedre i rollen som multinational arbejdskøber end de øvrige kapitalistiske firmaer i området - efter informationer fra andre fagbevægelser i Ecuador og Latinamerika end dem, som støttes af europæiske socialdemokrater, snarere 'en tak bedre'.

Det skandaløse ved SiD's kampagne er dens perspektivforvrængning. Gå imod Irak-krigen, støt palæstinenserne, støt Venezuelas valgte regering, før kampagne mod Uribe-regeringen og dødspatruljerne i Colombia, der systematisk likviderer aktive fagforeningsfolk, før kamp mod de store multinationale udbytttere som Coca Cola, der aktivt har understøttet mordpolitikken, før det store skyts rulles ud mod et Tvind i knæ!

LO og SiD bliver i stedet opfattet som hyklere og krigsmedspillere. Og det er lige, hvad de er.

Anker Holm:

'De røde vender altid tilbage'

Bestil nu

**Oktober Bogbutik
Willemoesgade 58E
2100 København Ø**

Anker Holms selvbiografi er en gløddende bekendelse til kommunismen og til socialismens sejr i det 21. århundrede.

Den rummer næsten et helt århundredes erfaringer berettet af et barn af arbejderklassen og en kæmpende kommunist, der var med i det 20. århundredes store klasseslag. Det er et skarpt tegnet Danmarksbillede, set nedfra, der samtidig giver vigtige brikker til den kommunistiske bevægelses historie.

Bogens anden del er en fremadrettet status ved årtusindskiftet - pejlemærker for fremtiden og socialismens skæbne.

Oktober Forlag
248 sider. Pris 195,- kr.

DKU: Opsvinget i ungdommens kamp forpligter

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund – DKU – afholder hvert år kongres for at gøre status over arbejdet. 2002 var et år, hvor det blev klart, at der er et opsving i ungdommens kamp på alle områder – og det forpligter den kommunistiske ungdom. På kongressen valgtes bl.a. DKU's nye ledelse. Det følgende er et uddrag af beretningen til kongressen.

StopUSAs krig: Banner fra DKU-København under EU-topmødedemonstration i København 14. december 2002.

2002 var året, hvor adskillige demonstrationer formåede at samle tusinder af protesterende i København. Først de studerende i januar og februar, der samlede tusinder i kamp mod den borgerlige regerings nedskæringer. 20 – 25.000 gik i demonstration mod finansloven den 20. marts. Tusinder i demonstration mod terrorkrigen og Israels massakre på palæstinensere den 20. april. I august og september atter tusinder af studerende i demonstration mod nedskæringspolitikken. Den 26. oktober gik tusinder i demonstration mod den kommende krig i Irak. I december gik tusinder i demonstration mod EU, imperialismen og den sociale ulighed – kort sagt mod den kapitalistiske verdensorden.

Dette er kun de store markeringer, der er taget med. Utallige mindre happenings, demonstrationer m.v. har foregået hele året – i perioder har der været så meget aktivitet, at det har været umuligt at danne sig et overblik over det hele.

Det er længe siden, der har været så store manifestationer spredt over så forskellige områder på bare et år. Vi står altså i en periode med opsving i massebevægelserne.

Men opsvinget i massebevægelserne forpligter. Det forpligter os som kommunistisk ungdomsforbund at fastholde og udvikle den stigende bevidsthed, der

findes blandt både unge og ældre om, at det kapitalistiske system ikke løser, men tværtimod skaber problemer som krige, sult, nød og elendighed.

Antikrigsbevægelsen

DKU har sammen med APK været blandt de førende kræfter i antikrigsbevægelsen, hvilket har medført, at den antiimperialistiske linje ikke er blevet kvalt – som revisionister og andre ellers har forsøgt i flere omgange.

Efter krigen i Afghanistan, der fortsætter ufortrødent, til trods for at man proklamerede USA's sejr allerede for et år siden, er fokus nu rettet mod Irak. USA skal igen have gennemtruffet sine imperialistiske interesser. Men Bush har verdens befolkning imod sig. At en krig mod Irak intet har med terrorismen at gøre, står klart for det meste af verden. Antikrigsbevægelsen har alle muligheder for at vokse i styrke og omfang den kommende tid. Kommunisterne står over for denne store udfordring: at sikre, at den antiimperialistiske antikrigsbevægelse bliver den mest slagkraftige bevægelse, samtidig med at DKU og APK bevarer fodfæstet og bliver styrket.

Det er samtidigt nødvendigt at knytte det palæstinensiske folks kamp imod den israelske besættelseshær sammen med antikrigsarbejdet. Israel er USA's

nære allierede i Mellemøsten, og palæstinenserens skæbne er derfor også forbundet med den store terrorkrig, som Bush har proklameret.

EU

Antiimperialisme i dagens Danmark betyder også en afstandtagen fra EU's imperialistiske mål. Det vigtigt, at de EU-liderlige venstrefløjspolitikere ikke får lov til at lulle folk ind i drømmen om et neutralt EU. Et EU, der værner om freden. EU har sine egne imperialistiske mål og drømme og er ikke nogen garant for freden, som politikere prøver at bilde os ind.

Kampen mod det supermagtsdrømmende EU er fortsat en vigtig kamp. Politikkerne overvejer stadigvæk, hvordan man sælger den nye EU-forfatning (grundlov) bedst muligt til den skeptiske europæiske befolkning. Vi må igen og igen påpege, at EU er en imperialistisk magt, og den nye forfatning er den endelige cementering af Europas Forenede Nationer. Illusionen om velfærds-Danmark må brydes. Der findes ikke længere nogen særlig nordisk velfærdsmodel, kun rester, der ihærdigt forsøges fjernet. De store protester under topmødet i december viser, at på trods af, at de borgerlige medier prøver at dysse det ned, er der faktisk en bred mod-

stand i befolkningen mod EU.

EU-tilhængerne har to hovedargumenter, man forsøger at sælge EU på i øjeblikket:

1. EU redder de stakkels østlande fra kommunismens åg. 2. EU er en humanistisk supermagt, der kan tage kampen op mod det amerikanske herredømme.

I virkeligheden viser optagelsesprocessen af de østeuropæiske lande, at de er andenrangsnationer og mere eller mindre har status af kolonier (afhængige stater). Derimod er det rigtigt, at EU på længere sigt har tænkt sig at tage kampen op mod USA's herredømme. Som enhver anden imperialistisk magt vil EU forsøge at hævde sine egne imperialistiske positioner og ambitioner på bekostning af andre, og på længere sigt drømmer man om at udfordre USA som verdens eneste supermagt.

Det borgerlige DK

Fogh regeringen har i et og alt vist sig at være en lydige skødehund for den amerikanske og europæiske kapitals interesser. Under Fogh-formandskabet lykkedes det at forene USA's og EU's politik til gavn for monopolkapitalisternes fælles bedste. USA's og EU's imperialistiske politik er bl.a. på bekostning af Ruslands interesser, der bliver trængt længere og længere ud i periferien med optagelsen af østeuropæiske lande i NATO og EU.

Den borgerlige regering har fortsat og uddybet den socialdemokratiske nedskæringspolitik. Harmen har været stor. Først og fremmest studerende har været i aktiv kamp, men også faglige kræfter har vist modstand. Desværre ser det ud, som om den socialdemokratiske likvidationslinje i fagbevægelsen har sejret. Der er ikke lagt op til protester eller andre initiativer i forbindelse med dette års overenskomstforhandlinger. Også selvom lærlingene sandsynligvis bliver overset igen i år.

Men den tilbagevendende kapitalistiske krise raser stadig globalt, og også i Danmark mærkes konsekvenserne. Den voksende bolig-mangel i byerne har medført skyhøje priser på boliger. Så høje, at vi sandsynligvis i den kommende tid vil se flere og flere blive tvunget fra hus og hjem, fordi de sidder

Til krig mod krigen

Udtalelse fra DKU

Dette er et opråb til de danske krigspolitikere og en appel til alle modstandere af Bush's såkaldte terrorkrig.

USA er i fuld gang med forberedelserne til endnu en krig - denne gang mod Irak. Det er ikke et spørgsmål om demokrati kontra diktatur. Det er tværtimod et spørgsmål om kapitalistiske stater (USA & co.) ønske om at kontrollere andre stater (Irak) - altså imperialismen.

Hvad ønsker USA da at kontrollere i Irak? svaret er enkelt: Olie. Men også Iraks geografiske placering gør det til et oplagt sted for USA at have militærbaser fremover.

Hvem betaler: Det gør du og jeg, den danske ungdom, det gør arbejderne i USA og Danmark og ikke mindst den irakiske befolkning kommer til at lide og betale prisen for USA's impe-

rialistiske mål.

Kan krigen forhindres?

DKU er af den overbevisning at vi, du og jeg, kan gøre en forskel. Protesterne mod krigen skal lyde højt. Den danske regering skal ikke gøre Danmark til deltager i en imperialistisk krig.

DKU opfordrer alle til at protestere inden krigen. Fra den 18. januar til den 15. februar er der internationale protester mod krigen. Hvis krigen bryder ud opfordrer DKU til at gå i krig mod krigen. Vis din foragt overfor krigspolitikerne og aktionér - det gør DKU.

*Vedtaget på DKU's 4. kongres d.
18. januar 2003*

for dyrt i det. Der er nok af kampe at tage fat på, derfor er det vigtigt, at vores sparsomme kræfter udnyttes bedst muligt, og at vi finder de områder, hvor kræfterne udnyttes bedst muligt.

Til krig mod krigen

Dette er et opråb til de danske krigspolitikere og en appel til alle modstandere af Bush's såkaldte terrorkrig.

USA er i fuld gang med forberedelserne til endnu en krig - denne gang mod Irak. Det er ikke et spørgsmål om demokrati kontra diktatur. Det er tværtimod et spørgsmål om kapitalistiske stater (USA & Co.s) ønske om at kontrollere andre stater (Irak) - altså imperialismen.

Hvad ønsker USA da at kontrollere i Irak? Svaret er enkelt: olie. Men også Iraks geografiske placering gør det til et oplagt sted for USA at have militærbaser fremover.

Hvem betaler? Det gør du og jeg, den danske ungdom, det gør arbejderne i USA og Danmark, og ikke mindst den irakiske befolkning kommer til at lide og betale prisen for USA's imperialistiske mål.

Kan krigen forhindres?

DKU er af den overbevisning, at vi, du og jeg, kan gøre en forskel.

Protesterne mod krigen skal lyde højt. Den danske regering skal ikke gøre Danmark til deltager i en imperialistisk krig.

DKU opfordrer alle til at protestere inden krigen. Fra den 18. januar til den 15. februar er der internationale protester mod krigen. Hvis krigen bryder ud, opfordrer DKU til at gå i krig mod krigen. Vis din foragt over for krigspolitikerne, og aktionér - det gør DKU.

Ny generation af røde unge

Gallup har for LOs Ugebrev A4 undersøgt de unges politiske holdninger. Den konkluderer, at de helt unge står til venstre - og er langt mere politisk aktiv end den forrige ungdomsgeneration. De demonstrerer, går ind i venstre-fløjens ungdomsorganisationer, deltager i elevrådsarbejde m.v. - en 'ventredrejet generation' siger undersøgelsen.

Elever og studerende enige: **Hold fingrene fra SU'en**

Fra elev- og studenter Samarbejdet Danmarks Råstof

SU-debatten kører på fuld hammer. Nogle af signalerne er de studerende glade for. Men debatten bliver taget på et fordomsfyldt og kaotisk niveau, som kan gå hårdt ud over nogle studerende og samfundets uddannelsesbehov generelt. Derfor kræver elev- og studenter-samarbejdet Danmarks Råstof, at der kommer ro omkring SU'en - og en udvikling for de svageste.

Allerede før jul startede debatten om Statens Uddannelsesstøtte - SU'en. Diskussionen har lige siden drejet sig om to ting: Hvordan studerende med børn kan få et tiltrængt løft, og hvordan løftet skal finansieres. Især det sidste punkt har bygget på en klassisk mediehistorie om "café-penge" og forkælede elever.

- *Det er mærkværdigt, at elever, som er myndige jf. dansk lovgivning, ikke kan få det økonomiske råderum der gør det muligt at studere. Der er startet en diskussion om en gruppe unge, som har været SU-berettiget gennem 10-15 år. SU'en til hjemmeboende elever blev indført, fordi der var brug for den. Det virker helt absurd, at der så lige pludselig ikke er det længere,* siger formand for Danske Gymnasielevs Sammenslutning (DGS) Rasmus Meyer-Frederiksen.

Han bakkes op af levevilkårsordfører i Danske Studerendes Fællesråd og talsmand for Råstof-initiativet Majbrit Berlau og af Mathias Nørvig, formand for Landssammenslutningen af Handelsskoleelever:

- *Der er brug for mere SU til studerende med børn. Situationen for denne*

gruppe er i dag uacceptabel. Det er i samfundets interesse, at studerende får børn, mens de studerer, inden de for alvor kommer ud på arbejdsmarkedet. Derfor bør denne gruppe få tilført ressourcer, så det er muligt at danne familie under uddannelse, siger Majbrit Berlau.

Elev- og studenter sammenslutningen 'Danmarks Råstof' kræver derfor, at der bliver ro om SU'en og om de satser, som allerede gives i dag, så der i stedet kan tages en visionær debat om, hvordan vi får det bedste uddannelsessystem. 'Danmarks Råstof' er ikke i tvivl om, at der skal investeres flere penge i uddannelse.

- *Mindre SU betyder mere erhvervsarbejde, og så kan elever og studerende koncentrere sig mindre om*

deres skole. Det vil medføre et markant frafald på ungdomsuddannelser. Det har samfundet ikke råd til i længden. Derfor er den rigtige løsning, at samfundet prioriterer hele området mere, slutter Mathias Nørvig fra Landssammenslutningen af Handelsskoleelever.

Elev- og studenterorganisationerne i Råstof-initiativet, som repræsenterer elever og studerende fra folkeskolens niveau til de videregående uddannelser, vil ikke acceptere nogle nedskæringer eller omfordeling af SU-midlerne.

Mere information:

Rasmus Meyer Frederiksen, DGS:
70204017 / 29781793

Majbrit Berlau, talsmand for Råstof:
28194502

Mathias Nørvig, LH: 51908180

Danmarks Råstof består af Danmarks Elev-Organisation (DEO), Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS), Landssammenslutningen Af Kursusstuderende (LAK), Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO), Landssammenslutningen af Handelsskoleelever (LH), Danske Studerendes Fællesråd (DSF), Sygeplejerskestuderendes Landssammenslutning (SLS), Pædagogstuderendes Landssammenslutning (PLS) Lærerstuderendes Landskreds (LL) Studierådet for ingeniørstuderende i Danmark (SRDK)

At sproget

formes og udvikles som en proces og relation mellem folk er naturligt og uundgåeligt.

- Men under kapitalismen aflønnes og beskæftiges en horde - bla.. - jurister, med at sammensætte og opfinde nye kunstige udtryksformer, - med henblik på at sige et, - og mene noget andet.

- Læs nu bare,

- kryds-subsidiere, - åbnings-skrivelse, - og vrøvlet fortsætter,
- når man i retssalen fra dommerens side hører,
- at sagen er blevet - overvejende genmæle bekræftet.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Strøtanker under optrapning til krig

Tavshedens tid må være forbi, skrev Anders Bodelsen i en tv-anmeldelse i Politiken (25.01) Næsten hver avis og hver nyhedsudsendelse har nu en eller anden kort omtale af et eller andet udtryk for, at protesterne mod en krig mod Irak breder sig, og de får stadig nye udtryk, mens meningsmålingerne viser, at kun et mindretal i Danmark støtter en krig, også uden Sikkerhedsrådets godkendelse. Der dannes dagligt nye fredsgrupper over hele landet, og uddelerne af anti-krigs materiale på gaderne bliver modtaget med åbne arme.

På europæisk plan er der i skrivende stund planlagt demonstrationer den 15. februar i 23 forskellige lande, og i Porto Alegre har man udråbt den 8. marts til *alle verdens kvinders dag imod krig*.

Samtidig ændres karakteren af diskussionerne om fremtiden: Det bliver stadig mere klart for flere og flere, at den liberalistiske tankegang om et frit marked og individualiseringen i praksis har den modsatte virkning. Afsætningen på markederne begrænses af et hav af regler, der favoriserer de største koncerner, og individualiseringen forhindrer i stigende grad kollektiv organisering og kampskridt til forsvar for arbejderklassens interesser. Der er ikke længere så langt til erkendelsen af, at imperialismen fører til krig, og forståelsen af, at det kun er arbejderklassens kamp, der kan føre til varige forandringer.

Hvor er det så, kommunisterne skal deltage?

De skal være der, hvor erkendelsen af sammenhængene ændrer og udvikler sig. De skal være med i de diskussioner, der opstår i udviklingen af fredsbevægelsen, de skal være med til at præge og udvikle forståelsen af sammenhængene mellem økonomi og politik og nødvendigheden af klassekamp. Altså: Kommunisterne skal være med i den hurtigt voksende fredsbevægelse.

Med erfaringerne for organisation skal vi få fredsgrupperne til at opstå alle steder, vi færdes, i boligområdet, på arbejdspladsen og på undervisningsstedet, blandt unge og gamle, blandt danskere og udlændinge. Gå en tur i din gade eller din opgang, og find ud af, hvor mange der vil være med, skaf nogen løbesedler fra www.nejttilkrig.dk, og del dem ud i den næste gade og opgang. Så er I dobbelt så mange. På en uge samledes 30 mennesker i Brønshøj/Husum. Nu har de allerede planlagt et hav af aktiviteter. Det er i denne udvikling, at erkendelsen udvikles, kommunisterne skal være en del af og deltage i den udvikling, således at fredsbevægelsen ikke degenererer til et socialdemokratisk eller revisionistisk halehæng og opgiver det klare, samlende krav, der rejser sig over hele verden, *Ingen krig*, og i stedet holder fast ved det, også når truslen rettes andre steder

hen, og også udvikler det til *Ingen imperialistisk krig*.

Hvad skal det være for en type fredsgrupper?

Først og fremmest skal de samle så stor og omfattende en protest som overhovedet muligt i en folkefront til demonstrationen den 15. februar og de følgende protester. De er samtidig grobunden for den videre udvikling, og de er en del af den kraft, der (om noget) kan være begyndelsen til, at vi kan forhindre denne krig i at bryde ud. Dernæst skal de være et forum, hvor diskussionerne om pacifismen og krigen og imperialismens karakter kan foregå uden de traditionelle partimæssige begrænsninger. *Fra fredsgrupperne vil også kræfterne til den videre kamp i en enhedsfront mod krig og den truende fascistiske samfundsudvikling udspringe.*

GBe

Tilmeld dig allerede nu APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.

Tilmelding og oplysning:

APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

LO på krigskurs: Den rene skandale

Den kgl. danske fagbevægelse klager i det uendelige over, at medlemmerne svigter den - især de unge. Klagesangen er blevet forstærket med Fogh-regeringens arbejderfjendske politik, som har svækkelsen af fagforeningerne som et væsentligt mål, senest med angrebet på eksklusivaftalerne. Fogh og Co. vil opsigte den sociale kontrakt, klassesamarbejdsaftalerne, som har præget det danske arbejdsmarked i det meste af det 20. århundrede. Fagbevægelsen er trængt - og appellerer til medlemmernes solidaritet.

Hvis LO-toppen vil have en forklaring på, hvorfor den har svært ved at mobilisere den aktive solidaritet fra medlemmerne, så kunne den passende gribe i egen barm. LO og Co. fører en politik i modsætning til flertallet af medlemmernes ønsker.

Op til EU-topmødet i december gjorde man sig bemærket med en begejstret tilslutning til det faglige topplanssamarbejde, som er en solid grundpille i opbygningen af superstaten EU.

I den internationale situation, efter at USA på baggrund af den 11. september 2001 erklærede global og uendelig krig mod terror, bakkede LO op og støttede Nyrup-regeringens 100 pct. tilslutning til Afghanistankrigen og dansk krigsdeltagelse.

LO har ikke meldt en klar afstandtagen fra Israels kriminelle besættelse og aggression mod palæstinenserne, og i hele forspillet til Irakkrigen har det været tavs som graven. *Det vil sige, at man har støttet det officielle Danmarks hemmelige krigsdagsorden.*

Dertil kommer, at man ikke har ført kamp til forsvar for arbejdernes eller det store flertals interesser, mens Fogh-

Mens et flertal af danskerne - og et stort flertal af dansk fagbevægelses medlemmer - har taget stilling imod den amerikanske Irak-krig og imod dansk krigsdeltagelse, har LO og de øvrige store organisationer været totalt tavse og passive. Det vil sige, at de har støttet det officielle Danmarks krigskurs.

Faglig kommentar

regeringen gennemfører sit nyliberalistiske minimalstatsprogram. Af og til lidt verbal kritik - de mest venstredrejede elementer har søgt at få folk på gaderne til nogle markeringer, som skulle danne slutpunkt for enhver aktiv indsats - og så ellers en forvirret blanding af samarbejde med Fogh og Co., oppositionspolitik a la socialdemokraterne - og sære alliancer med Dansk Folkeparti.

Det eneste, denne kurs mobiliserer, er *lede*.

Der findes nogle ganske enkelte hæderlige undtagelser, men de er heller ikke imponerende. Den eneste markante faglige skikkelse i krigsmodstanden er forhenværende - nemlig Hardy Hansen, tidligere formand for SiD. Den nuværende SiD-ledelse glimrer ved at lægge sig på tværs af medlemmernes ønsker om en udtalt krigsmodstand. Nogle lokale fagforeninger landet rundt og LO i Århus, der sluttede op om en

demonstration mod krigen den 26. oktober, bør nævnes. På det seneste har nogle faglige ungdomsafdelinger dannet 'Faglige Unge mod Krig' - som LO-Ungdom angiveligt skulle have tilsluttet sig. Vi så meget gerne en klar antikrigsudtalelse fra den kant.

Men det er så det hele. Ikke ét fagforbund, ikke én af fagbevægelsens topledere er kommet ud imod den forbryderiske krig mod Irak, som er på vej - og som socialdemokraterne er med på, såfremt Sikkerhedsrådet også er det.

Var fagforeningerne arbejderklassens kamporganisationer, ville solidariteten ikke mangle. Det er de ikke; de er redskaber i det borgerlige socialdemokratis, klassesamarbejdets og den imperialistiske krigs- og alliancepolitikens hænder. Og det bliver de ved med at være, så længe flokken af socialdemokratiske arbejderaristokrater og lidt mere 'venstreorienterede' samarbejdspartnere kører dem.

Vi skal ikke beklage, hvis LO og SiD under indtryk af den massive krigsmodstand blandt deres medlemmer nu begynder at stille sig mere kritisk over for krigspolitikken. Det kræver vi tværtimod. Men selv i rollen som angrende hyklere er der ingen grund til andet end at understrege, at de har tabt al kredit: Det er på tide at få rejst kampen mod klassesamarbejdsfolkene, EU-tilhængerne og krigsstøtterne i fagtoppen og derunder.

Krigsmodstanderne i fagbevægelsen må - som det f.eks. er sket i USA - organisere deres egne kanaler for protest og åbent sikre faglig opslutning i den for hele arbejderklassens centrale kamp mod den imperialistiske krig og dansk krigsdeltagelse.